

KOMMUNISTISK POLITIK

Bush, Fogh og Mærsk i begravelsestog 16. marts 2007

KRIGSFORBRYDERE I KØBENHAVNS GADER

Nr. 7

11. årg.

2007

**30. marts -
12. april**

Støttepris 15 kr.

TEMA: EU 50 ÅR FOR MEGET

- Den største løgn om EU s. 2 ● Mærskes stik-i-rend-drenge s. 3 ●
- Kurs mod ny EU-forfatning s. 4 ● EUs tyske festerklæring s. 6 ●
- Stor utilfredshed med transportforliget s. 8 ● Korttidshukommelsen ryger først s. 9 ●
- På vej mod nyt norsk kommunistisk parti s. 11 ● Dine rettigheder i Politistat Danmark s. 12 ●
- Politi under anklage s. 14 ● Når magtens kløer tar fat s. 15 ●
- Filippinsk repression s. 20 ● Debat s. 22 ● Intet er givet s. 24

Den største løgn om EU

KOMMUNISTISK POLITIK

Den største løgn om Den europæiske Union er, at det er en **Fredens union**, der har forhindret krig og har sikret freden i Europa igennem et halvt århundrede.

Fredstemaet blev spillet af den tyske kansler Merkel ved festlighederne i Berlin, samtidig med at hun arbejder på at opruste EU og udvikle en europahær. Det afspilles også af Marianne Jelved, en anden trofast 'europæer' og systematisk historieforvanser. I sit ugebrev 'Fra Rom til Berlin' skriver hun f.eks.:

"Der er god grund til at holde fest for Rom-traktaten. I 50 år har fred og sikkerhed bredt sig i Europa som ringe i vandet. Udbredelsen kom fra de første seks medlemslande, der underskrev Rom-traktaten i 1957.

Rom-traktaten var startskuddet til et nyt Europa - med fred, menneskerettigheder og demokrati og dermed friheden for de europæiske folk. Det er mig derfor uforståeligt, at det europæiske samarbejde ikke alle dage har været set som et politisk projekt."

Det er blåøjet unions- og krigspropaganda. Selvfølgelig har Unionen alle dage været et politisk projekt. Unionspolitikkerne i Danmark har bare løjet om det. Nu lyver de videre om, at 'freden og sikkerheden har bredt sig som ringe i vandet'.

De to af Romtraktatens stifterlande, Tyskland og Frankrig, var 2. verdenskrigs største tabernationer sammen med Japan. De var ude af stand til at føre krig i 1957. Tyskland var delt – og USA havde besat Vesttyskland, hvor militarisme og revanchisme blev genoplivet i takt med den kolde krig og konfrontationen med Sovjetunionen. Hvad der skabte den relative fred og etablerede menneskerettigheder på det europæiske kontinent var ikke Rom-traktaten, men sejren over Hitlertyskland og fascismen 12 år tidligere.

Den tredje større underskrivnation var Frankrig, som hørte til 2. verdenskrigs sejrherre. Det kunne føre krig – og gjorde det. Den fransk-vietnamesiske krig (den første Indokina-krig) varede fra 1946-1954, og besegledes af kolonimagtens definitive nederlag ved Dien Bien Phu. (USA overtog derpå Frankrigs rolle i de næste 20 år, og led også et militært nederlag. Frankrig fortsatte til gengæld direkte i en anden større krig (1954-1962) – krigen mod den algerske frihedsbevægelse,

som ønskede at afskaffe det franske koloniåg og skabe en selvstændig og uafhængig udvikling. Over en million algere mistede livet i Frankrigs brutale og beskidte krig.

Det lille Belgien var også en brutal kolonimagt i Belgisk Congo (indtil 1960) og Ruanda-Urundi (til 62). Holland havde sin egen kolonihistorie. Frem til i dag har EU-lande blandet sig militært i gamle koloniområder. Ikke mindst i Afrika.

Med udvidelsen af EU i 1972 kom flere gamle kolonimagter med i klubben. I For nøjagtig 25 år siden gennemførte Margaret Thatchers UK Falklands-krigen som en klassisk kolonikrig. Siden er det gået slag og i slag.

Vi skal hurtigt passere forbi EU's (og ikke mindst Tysklands og lille Danmarks) rolle i opløsningen af Sovjetunionen. DDR blev opslugt af Vesttysklands monopoler, og Østeuropa af EU.

1990-91 så en lang række af de daværende EU-lande som deltagere i Golfkrigen – den amerikansk-ledte koalitions krig mod Irak. UK, Frankrig, Italien, Spanien, Belgien havde tropper med. Danmark var repræsenteret med en korvet. Tyskland savnedes endnu.

EU og ikke mindst det genforenede Kohl-Tyskland spillede en hovedrolle i at udløse Balkan-krigene op gennem 90'erne og i Jugoslaviens opsplitning. Freden på det europæiske kontinent kunne ikke overleve et styrket EU. I krigen mod Serbien (Rest-Jugoslavien) deltog alle EU-lande, som var medlemmer af NATO, samt alle de øvrige på den ene eller anden måde.

I Afghanistan fra 2001 var stort set alle EU-lande igen med - i 'krigen mod terror'. For første gang siden 2. verdenskrig deltog tyske landtropper i stor stil uden for hjemlandet. Den amerikanske krig blev forvandlet til en NATO-krig – og hovedparten af NATO er EU-lande. Tyskland og Frankrig var ikke med i Irak fra 2003. Det var de fleste andre EU-lande – indbefattet UK, Spanien, Italien og Danmark. De nyoptagne EU-lande fra det tidligere Østeuropa har været med både i Irak og Afghanistan.

Med EU's styrkelse og udvidelse breder krigen sig som ringe i vandet.

Redaktionen 27. marts 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 06.04.07

Mærskes stik-i-rend-drenge

I sidste uge offentliggjorde EPN (Erhverv på nettet) et takkebrev fra AP Møller Mærsk til statsminister Anders Fogh Rasmussen for hans hjælp til at få refunderet et ukendt momsbeløb, da han i 2003 var på officielt besøg hos Mexicos præsident.

I første omgang havde de mexicanske skattemyndigheder afvist at behandle Mærsk ansøgning om momsrefusion, fordi de var i gang med at kule grave koncernen mexicanske daterselskab. Den danske statsministers indgriben ændrede sagerne. Mærsk blev belønnet med alle pengene.

At den danske regering går direkte ind i sådanne sager er en hel normal procedure, udtaler Mærsk koncernen, der bl.a. råder over verdens største containerrederi.

Det er ikke svært at sætte sig ind i, at den danske regering må være mere end travlt beskæftiget med at understøtte Mærskes omfattende globale aktiviteter. En af disse er som storaktør i Irak. I begyndelsen af krigen fik koncernen kontrol over hele Basra olie-havnen i det sydlige Irak, hvor danske og britiske soldater udførte bevogtningsopgaverne. Nu er den hældt ud – men den er fortsat dybt involveret i de amerikanske 'terrorkrige' med den danske regerings aktive medvirken, accept, opmuntring og støtte. Går det godt for A.P. Møller, går det godt for Danmark, er regeringens filosofi. Og det gør det i al fald for adskillige af dens ministre, heriblandt både udenrigsministeren og blikfanget af en miljøminister, der hvert år hæver, hvad man vel nærmest kan betegne som statsgaranterede aktieudbytter.

At holde Danmark ude af USA's kolonialistiske røverforetagender betragter koncernen som direkte "uansvarligt og vil have konsekvenser". Hvilke mon? De vil med garanti være endnu større end hvad Møller-Mærsk bragte i fokus, da selskabet for nylig lakonisk kom med truslen: *Gennemføres regeringens skattereform med beskatning af fondene, som det ser ud nu, må vi flytte vore danske aktiviteter*

til udlandet!

Det har givet regeringen og dens skatteminister nogle grå hår.

A.P. Møller koncernen har det som de andre multinationale og andre af de største danske virksomheder: De betaler ingen, eller stort set ingen skat, og bestemmer selv, hvor meget de vil af med.

År for år er det med den danske regering og statsmagts aktive støtte gået bedre og bedre for Mærsk. Fra år til år er indtjening og profitter vokset. Fred er profitabel, terrorkrige endnu mere.

KOMMENTAR

Hvert år offentliggør det amerikanske finanstidsskrift Forbes en liste over verdens rigeste mænd – dollarmilliardærernes internationale. På dette års liste har den 93-årige Mærsk McKinney Møller haft en usædvanlig nedtur. Mens han normalt har holdt en placering som en af de hundrede rigeste i verden, er han i år drattet 473 pladser

ned, til en sølle 557. plads. Det gør ham til en fattigere mand end Lego-ejeren Kjeld Kirk Kristiansen (der med en formue på 3,3 mia. dollar er nummer 271) og til en placering som blot Danmarks nr. 2. Forbes har uden forklaring simpelthen reduceret skibsrederens formue fra 6,5 mia. dollar året før - hvor placeringen hed nr. 84 - til 1,8 mia. dollar pr. den 9. februar i år. Hvor Forbes har sine oplysninger om Mærskes formueforhold fra, står hen i det uvisse. Vi tillader os at gætte på, at de kommer fra containermanden selv. Måske finansbladet har modtaget et brev. Jo mindre formue, jo mindre skattegrundlag. For Mærsk har ikke tabt 24 milliarder kroner på et år. Han har heller ikke foræret dem væk. Vi gætter på, at han er blevet et par milliarder rigere på krig, blod og olie.

Mærskes rigdomme er ikke bare statsgaranterede. De er også en slags statshemmelighed.

Pengene regerer Danmark. Spørg efter, hvem der har dem, og man finder de virkelige magthavere. Mange danskere er godt klar over, at A.P. Møller-koncernen har et kæmpeord at skulle have sagt. Alligevel er det at kapere det nøgne indhold i magtforholdene i staten Danmark. Årtiers socialdemokratisk ideologisk påvirkning med illusionen om at "Staten: Det er os alle sammen" har gjort sin skadesvirkning. Men igen og igen afsløres statens klassekarakter. Som den er skruet sammen tjener den som fælleskapitalist til at tilgodese først og fremmest landets største monopolforetagender. Men blandt alle disse virksomheder er det gennem langt mere end et halvt århundrede, at først A.P. Møller og derpå sønnen Mærsk McKinney var forrest og lagde politikken. Ikke firmaets politik, men landets.

Statsministre kommer og går. Dusenministre udskiftes på stribe. Igennem snart et århundrede har to rigmænd, far og søn, haft dem alle som deres stik-i-rend-drenge.

Berlin-erklæring med kurs mod ny EU-forfatning

EU's nuværende formand Angela Merkel fik opbakning til at underskrive en erklæring ved den kostbare fejring i Berlin af 50-året for Romtraktaten. Samtidig blev regeringslederne enige om en køreplan for et nyt traktat-grundlag for EU, som skal være på plads i midten af 2009.

- Trods nej'et fra befolkningerne i Frankrig og Holland er kursen nu er sat mod at få kernen i EU-grundloven trumfet igennem. Det er respektløst, men ikke overraskende, siger Søren Søndergaard, EU-parlamentsmedlem for Folkebevægelsen mod EU.

- Erklæringens fine ord om fred, demokrati, miljø og velstand er glasur på en rævekage, som fastholder retningen imod en centralistisk EU-stat, som overhører befolkningerne, som sætter snævre markedsinteresser over sundhed, velfærd og miljø, og som fører en handelspolitik, der straffer de fattige lande i den tredje verden.

- Det er helt logisk, at EU's formand Angela Merkel brugte 50 års-dagen til

at annoncere målet om et fælles EU-hær. Det viser, hvilken retning EU går, og hvorfor det er så vigtigt, at befolkningerne får mulighed for at stemme om hvert skridt i Unionsopbygningen. Derfor er det også dybt bekymrende, at de danske Unionspolitikere med Anders Fogh i spidsen seriøst overvejer at berøve den danske befolkning muligheden for at give sin mening til kende ved en folkeafstemning.

De danske forbehold skal væk

Samtidig benyttede den danske regerings spindoktorer sig af festlighederne

til at gå til angreb på de eksisterende fire danske EU-forbehold, som blev vedtaget i forbindelse med omafstemningen af Maastrichttraktaten i 1993, som danskerne året før havde sagt nej til.

De fire forbehold – der undtager Danmark fra militært og retsligt samarbejde, euroen som møntfod og unionsborgerskabet – er forældede og bør fjernes, lød det samstemmende over en bred kam fra danske EU-politikere, som var tvunget til at acceptere forbeholdene i '93 for at få et snævert ja igennem.

Danmark bør på sigt slippe af med de fire EU-forbehold, erklærede Anders Fogh Rasmussen samstemmende med Per Stig Møller, der på en EU-konference op til 50-året for Romtraktaten sagde:

- Vi skal tage spørgsmålet om en afskaffelse eller en omdannelse af de danske forbehold op, når en ny EU-traktat er på plads. Han betegnede forbeholdene, som en "stadig større klods om benet for Danmark".

Der har altid eksisteret et flertal i Folketinget imod forbeholdene. I dag består det af V, S, K, R og til dels SF – fem partier med i alt 145 mandater i Folketinget, svarende til 81 procent af

50 års EU:

Modstanden vokser i Europa

Den 25. marts fejrede Den Europæiske Union igen sig selv – for borgernes penge. Det er nemlig den dag 50 år siden, den første mere omfattende traktat blev underskrevet: Romtraktaten.

De dyre festligheder med centrum i Berlin foregik under parolen "I fællesskab siden 1957: Den Europæiske Union – 50 år med fred, velstand og partnerskab", og de festlige regeringschefer benyttede lejligheden til skrive under på, at de vil udarbejde en ny forfatning for EU. Den tyske regeringschef Angela Merkel fremsatte det gamle germanske ønske om en fælles EU-hær.

Men de almindelige borgere i EU-landene deler ikke EU-monopolernes og

EU-bureaukraternes selvtilfredshed og begejstring. 44 procent af borgerne i EU's store medlemslande vurderer, at livet er blevet værre i EU, mens kun hver fjerde syntes, det er blevet bedre. Hele 22 procent vurderer ligefrem, at livet vil blive bedre ved en udmeldelse, hvilket 40 procent ikke tror. Det fremgår af en helt ny meningsmåling, som den britiske avis Financial Times har foretaget i Storbritannien, Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien op til EU's

fejring af 50 året for Rom-traktaten.

- Det er lovende, at mere end hver femte af indbyggerne i EU's store lande ser en fordel i en udmeldelse, når man tager EU's udemokratiske propagandamaskine og de fleste EU-regeringers unionsbegejstring i betragtning. Det bekræfter indtrykket af, at EU-modstanden er stærk og voksende rundt om i Europa, udtaler Karina Rohr Sørensen, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Rom-traktaten (traktaten om Det Europæiske Fællesskab) blev indgået 25. marts 1957 mellem Belgien, Nederlandene, Luxembourg, Frankrig, Italien og Vesttyskland og er siden blevet tiltrådt

samtlige folketingsmedlemmer.

- *Der er ingen tvivl om, at vi har skudt os selv i foden ved at acceptere de fire forbehold. Men det var en politisk nødvendighed på daværende tidspunkt,* siger EU-ordfører Charlotte Antonsen fra Venstre.

Et flertal i Folketinget vil ifølge medierne sætte de fire danske EU-undtagelser til folkeafstemning. Samtidig vil de ikke love at sætte den kommende nye EU-traktat til folkeafstemning.

- *Det her viser, at ja-politikerne overhovedet ikke respekterer befolkningens afgørelser. Det er kun seks år siden, at den danske befolkning for tredje gang i træk ved en folkeafstemning afviste euroen,* siger Søren Søndergaard, EU-parlamentsmedlem for Folkebevægelsen mod EU.

- *Siden er der intet sket, som begrundet en ny folkeafstemning. Tværtimod har alle ja-sidens skræmmeargumenter om stigende rente og økonomisk ruin vist sig at være løgn fra ende til anden.*

- *Hvis ja-politikerne er så interesseret i en folkeafstemning, så skulle de hellere garantere, at den danske befolkning får lov at stemme om den kommende EU-traktat. Men det tør de åbenbart ikke.*

EU-kritikere: Hollands og Frankrigs nej skal respekteres

Mens EU's politiske elite fejrede 50-året for Rom-traktaten i Berlin, afholdt TEAM – et netværk for 57 EU-kritiske organisationer fra 23 lande rundt om i Europa – årsmøde i det EU-frie Schweiz. Her sagde man blandt andet følgende i den vedtagne udtalelse om fremtidens Europa:

Processen med skabelsen af EU-grundloven var en udemokratisk og karakteristisk handling fra den Europæiske Union, og EU-grundloven er i sig selv et klart resultat af en sådan proces.

Det franske og hollandske nej til EU-grundloven var en sejr for demokrater rundt om i hele Europa. Adskillige EU-regeringer har forsøgt at ignorere resultatet og fortsat ratifikationen af EU-grundloven uden folkeafstemninger og reel offentlig og afbalanceret debat.

EU's tænkepause var i mange lande blot en manøvre for at vinde tid for unionen.

Det tyske EU-formandskab har offentliggjort en Berlin-erklæring som en vej til at genoplive EU-grundloven. Men EU-lederne tager fejl, hvis de tror, de gør Europa en tjeneste.

Et europæisk samarbejde skal respektere nationale demokratier og kulturelle forskelle, give tid til offentlige debatter, før folkene træffer beslutninger. Hverken EU af i dag eller EU-grundloven udgør dette samarbejde.

Et demokratisk europæisk samarbejde kan ikke bygges uden borgernes godkendelse og på et udemokratisk grundlag.

Derfor kræver TEAM's årsmøde, at de nationale regeringer i Europa begynder på at lytte til borgerne i deres egne lande. Borgerne bør spørges i nationale, retfærdige og afbalancerede folkeafstemninger, og unionen kan ikke ignorere sine egne regler, som kræver, at traktatændringer kun kan ske ved enstemmige beslutninger. Det er derfor nødvendigt at respektere det franske og hollandske nej til EU-grundloven.

af alle lande, der er gået ind i EF/EU. Den trådte i kraft 1. januar 1958. Traktaten lå til grund for EØF – Det Europæiske Økonomiske Fællesskab ("økonomiske" indgik oprindeligt i navnet, der senere blev ændret til EF, Det Europæiske Fællesskab) og Det europæiske atomenergifællesskab (EURATOM).

Rom-traktaten er ændret flere gange og udgør den grundlæggende traktattekst for Den Europæiske Union, som fastslog, at 'fællesskabet' skulle blive 'stadig snævrere', fastlagde kapitalens 'fire friheder' (dvs. varenes, arbejdskraftens, tjenesteydelse og kapitalens frie bevægelighed over landegrænserne) som grundlag for de europæiske monopoler udvidede hjemmemarked ('fællesmarkedet) og definerede den grundlæggende institutionelle (overstatslige, EU-statslige) opbygning.

Næsten en halv milliard mennesker er i dag 'EU-borgere'. De oprindelige seks medlemslande er blevet udvidet med 21 flere til i alt 27. Og endnu flere venttes at indgå.

To ud af tre medlemslande har euroen som valuta. Og flertallet af borgerne i de lande, som har erstattet den nationale valuta med euroen, ønsker deres gamle møntfod tilbage. Det viser en anden opinionsmåling, foretaget for den britiske tænketank Open Europe. 17.000 indbyggere i eurolandene er

blevet spurgt. 49 pct. af dem ønsker den gamle valuta tilbage, mens 47 pct. vil beholde euroen, der første gang blev indført for fem år siden.

Målingen fortæller i øvrigt, at 56 pct. af EU-borgerne erklærer sig enig i synspunktet, at "EU ikke repræsenterer den almindelige borger i vort land".

- *Livet vil på mange måder blive bedre af at forlade EU,* siger Karina Rohr Sørensen. - *Alt tyder på, at det vil gavne økonomien og beskæftigelsen. Danmark vil tjene milliarder på en udmeldelse. Og vi vil selv kunne sætte grænserne for giftstoffer og salmonella i fødevarer; kemikalier i naturen, fastholde bopælspligt på landet og selv bestemme arbejdsmarkeds- og pensionspolitikken. Bare for at nævne nogle få eksempler. Der er mange gode grunde til, at befolkningernes 50-års gave til EU er et stadigt større nej til unionen.*

EU's tyske festerklæring

Festivitassen i forbindelse med Romtraktatens 50 års jubilæum blev brugt til det yderste for at få borgerne til at forstå storheden i projektet. Det tyske formandskab for EU har ikke lagt skjul på ønsket om at få forfatningen tilbage på sporet. Det blev dog bare til en enkelt sætning i erklæringen om, at det snart skal være.

Ingen vil love en folkeafstemning! Storbritannien, og dermed også Danmark, har til gengæld ikke afskrevet muligheden, hvis det passer i deres kram.

EU og Merkel har på intet tidspunkt anerkendt folkeafstemningerne i Frankrig og Holland, der sagde nej til forfatningen, og i både hendes tale og i Berlin-erklæringen er der lagt op til en traktat, der skal ”skabe et fornyet fælles grundlag”. Det er ambitioner, der ikke vil gå i opfyldelse med en mindre salami-justering.

Helte-epos og historieforskning

Erklæringen indeholder et lille helte-epos om EU:

”Europa har i århundreder været en idé, et håb om fred og forståelse. Dette håb er blevet til virkelighed. Europæisk enhed har gjort fred og velstand mulig.”

Berlin-erklæringen er et kort sammendrag af den tyske forbundskansler Angela Merkels festtale. Det konkrete er en køreplan for vedtagelse af forfatningen: Den skal være i hus inden valget til EU-parlamentet i 2009. Det vil sige, at indholdet af den nye traktat senest kommer til diskussion i regeringskorridorene i løbet af efteråret 2007.

Teksten skal så vedtages på topmødet i december, og en ratificering skal derpå løbe i 2008.

Den tyske lykke forsvandt

Hver gang EU skal beslutte et eller andet, skal det oversættes til 23 sprog, og hver gang går en del af både indholdet og formen tabt. De sproglige forbistringer bliver ikke mindre af, at de enkelte lande oversætter ud fra en nationalpolitisk fortolkning.

Den lille tekst fra Berlin er også straks blevet mødt med kritik, bl.a. fordi ordet *lykke* ikke er med i den danske version. Her kommer et lille uddrag fra originalen og herefter tre officielle oversættelser, der alle mangler den tyske lykke. En mere præcis dansk oversættelse af den famøse originale sætning kunne være: *”Vor historie formaner os til at beskytte denne lykke (dvs. den europæiske enhed) for fremtidige generationers skyld.”*

Tysk: ”Mit der europäischen Einigung ist ein Traum früherer Generationen

Wirklichkeit geworden. Unsere Geschichte mahnt uns, dieses Glück für künftige Generationen zu schützen.“

Engelsk: ”With European unification a dream of earlier generations has become a reality. Our history reminds us that we must protect this for the good of future generations.”

Svensk: ”Med det europeiska enandet har en dröm för tidigare generationer förverkligats. Av vår historia lär vi oss att denna framgång måste befästas för kommande generationer”

Dansk: ”Med den europæiske enhed er tidligere generationers drøm blevet til virkelighed. Vor historie minder os om, at vi må beskytte denne til gavn for kommende generationer.”

Ifølge egen selvforståelse handlede de mange krige mellem de gryende nationalstater i det 19. århundrede og to verdenskrige med europæiske imperialistmagter som hovedaktører i det 20. århundrede altså ikke om stormagtsdrømme på andres bekostning, men om *fred* – nøjagtig ligesom EU.

Den mest konkrete plan for ’europæisk enhed’, indtil EU blev skabt, var Hitlers *Neuropa*.

Fortrængningen af historiens drivkræfter, af klassekamp og imperialism, fortsætter med følgende:

”Takket være frihedstrangen hos befolkningerne i Central- og Østeuropa hører Europas unaturlige deling nu fortiden til.”

Socialisme i Europa er med andre ord naturstridig, utysk og ueuropæisk, højst russisk eller asiatisk – og ønsket om medlemskab af EU og NATO var altså den kraft, der udløste Murens fald.

Nu er de små europæiske lande havnet dér, hvor de *naturligt* hører hjemme.

Når der set udefra ikke findes nogen som helst objektiv begrundelse for, hvorfor Europa skal udgøre en politisk størrelse, kræves der en rent metafysisk forklaring. Berlin-erklæringen beskriver en spejlverden, sejrherrenes uvirkelighedsbillede.

Den logiske kortslutning

EU siger, at *’unionen gør en forskel’*, men glemmer at fortælle, at den har stjålet sig til denne situation og i samme omgang amputeret de enkelte landes mulighed for at gøre noget som helst.

Hver gang EU får øje på et nyt område at gøre sig gældende på, kommer der straks et krav om, at EU skal kunne gøre sig *effektivt* gældende.

Mens EU rager flere politikområder til sig, opbygges der dermed samtidig et *”behov”* for nye traktater med nye afstemningsregler, der vil sikre unionens stormagter et mere sikkert flertal. At de europæiske befolkninger skulle være gået med på denne udvikling af deres frie vilje, er et bedrag, der skal sælge unionen som *demokratiets højeste udtryk*.

Ifølge Merkel er Unionen er ikke kun Europas ideale samarbejdsform,

men også forudsætningen for at bevare og styrke den særlige "Europäisches Lebensmodell" imod presset fra den såkaldte globalisering.

For hvert nyt medlemsland har unionen justeret sine afstemningsregler og overført flere områder til "fællesskabet".

Udviklingen til at omfatte 27 medlemslande betyder den omtrentlige afslutning på EU's 'indre' udvidelse og etableringen af den kommende imperialistiske supermagts hjemterritorium.

Tilbage står at gennemtrumfe forfatningen, der ikke mindst skal sikre en styrket fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (militærpolitik), der ikke tillader medlemslandene enegang på noget spørgsmål.

"Vi står over for store udfordringer, der ikke standser ved nationale grænser. Den Europæiske Union er vort svar på disse udfordringer. Kun sammen kan vi fortsætte med at bevare vort europæiske samfundsideal i fremtiden til gavn for alle Den Europæiske Unions borgere."

EU siger, at det er vigtigt at stå sammen for at spille en rolle i verden, og bruger erklæringen til at rejse en egentlig europæisk 'national' identitet.

Der er intet fredsfyldt ved denne falske stolthed, men en uhyggelig demagogisk klang, der skal bruges i stormagternes egne interesser – og dermed i det europæiske monopolborgerskabs interesser.

EU er foreningen omkring de gamle kolonimagter i Europa. Den har udviklet sig fra en koldkrigsagt og støtteforening til NATO til nu for alvor at manifestere sig med egne supermagtsambitioner – i modgang og medgang med USA.

-fsk

Nej til EU, terrorlove, og den nyliberale dagsorden!

Udtalelse fra DKU

Efter Frankrig og Hollands nej'er til EU-forfatningen blev der indledt en såkaldt tænkepause. Det blev erklæret, at landene og befolkningerne nu skulle tage en god debat om EU og Unionens fremtid.

Siden da har det været småt med debatten ...

Men sandheden er, at trods nej'er og tænkepause fortsætter EU sin dagsorden: opbygningen af en militær og økonomisk supermagt og det, der naturligt følger med – en systematisk undertrykkelse af befolkningerne og arbejderklassen.

Med terrorlovene bliver modstandsbevægelser stemplet som terrorister, og den politiske magt centreret og konsolideres hos samfundets øverste – hos den europæiske overklasse.

Der bliver taget forholdsregler mod massebevægelser, og overvågningsresultater og personregistre bliver gavnligt delt mellem de nationale efterretningstjenester, så et reelt europæisk register stabilt bliver opbygget. Vel og mærke et POLITISK register, som skal tjene de reaktionære efterretningstjenester i arbejdet med at slå bevægelser, græsrodder og kommunister ned.

Lige nu ser vi de groteske terrorlove anvendt mod uskyldige demonstranter på Nørrebro.

Nørrebroborgere, demonstranter og tilskuere, mange af dem mindreårige, fængsles i ugevis uden skyggen af bevismateriale.

Foreninger og privatadresser ransages uden dommerkendelser, mennesker trues, ydmyges og hetzes efter politiets forgodtbefindende.

Det er EU's version af retssikkerhed. Det er EU's terrorlove.

Den nyliberale politik, som vi ser i hele Europa, er heller ikke spontane nationale tiltag, men derimod fælles EU-initiativer, som koordineret bliver ført frem.

Frankrig sagde nej til unionsforfatningen, og senere fik de tvunget CPE-loven tilbage, men andre nyliberale projekter kører stadig frem over hele

Europa. Servicedirektivet er således et af EU's angreb, der stadig kører frem mod arbejdernes og de unges tilkæmpede rettigheder.

I Danmark så vi sidste år en enorm massebevægelse mod velfærdsreformen, som bød på brutale nedskæringer i den offentlige sektor. Nedskæringer, der udhuler de offentlige institutioner så meget, at de fører til privatiseringer. Et godt sundhedsvæsen og en god skolegang skal ikke deles solidarisk mellem folk, men kun komme dem til gode, der selv kan betale.

Det samme gælder for kommunalreformen, der samler hospitalerne i store specialiserede centre. Det fremmer oprettelsen af mindre lokale og regionale privathospitaler samt privatisering af andre institutioner, der taber på sammenlægningen.

Man kan kun forstå den hastighed og aggressivitet, de nyliberale reformer kommer med, og den form, de tager, hvis man ser dem i et større perspektiv. De kommer fra de dunkle kontorer i Bruxelles og tjener kun en snæver minoritet – kapitalen.

Kampen mod EU har altså en stærk aktualitet, og vejen frem er en dansk udmeldelse af det menneskefjendske projekt.

DKU siger:

EU er IKKE et alternativ til USA!

Stop de fascistiske terrorlove!

Nej til fascisme og imperialism!

Ud af EU!

14. marts 2007

3-parts-forhandlinger: Fogh ud af skammekrogen

Regeringens planer om en 'kvalitetsreform' - at få mere for de samme penge som mantraet lyder - skal få VK-regeringen ud af den isolation, som plejehjemsskandaler og bevægelsen med velfærdsprotester imod nedskæringer af velfærden har bragt dem i.

Fogh-regeringen fokuserer særlig meget på at anvende ressourcerne til at måle, veje og dokumentation på bekostning af omsorg. Det er direkte hjælpeværktøj til udliciterings- og privatiserings-felttoget.

Derfor er LOs accept af 3-parts-forhandlinger direkte en hjælp til at hente Fogh ud af skammekrogen. Socialdemokraternes krav om også at være med ændrer intet på dette.

Hvis velfærden skal sikres, må det offentliges forbrug have en realvækst på 5-7 milliarder årligt. Hvis disse penge ikke kommer, vil kvalitets-foringelserne i stedet blive et pres på de offentligt ansatte, advarer Henrik Lund Andersen fra Den alternative velfærdskommission.

Han betegner regeringens og socialdemokraternes parallelle skat-testop som utroværdige.

Vikarbureauer dræner offentlige budgetter

Arbejdet med administration, måling, dokumentation samt personalemangel får både social- og sundhedspersonale samt sygeplejersker til at flygte fra fastansættelser i det offentlige. Stadig flere ansættes i vikarbureauer, skriver Information.

Det er en udvikling med yderligere privatisering, som Fogh-regeringen sætter pris på. De fordyrende vikarbureauer belaster sygehusenes budgetter yderligere - og udstiller samtidig regeringens snak om kvalitetsreform.

Stor utilfredshed med transportforliget

Transportforliget omfatter 42.000 lagerarbejdere, chauffører og havnearbejdere og blev indgået i 'Forlignen' efter den sædvanlige "dramatik". I 3F's forhandlingsgruppe tilsluttede man sig forliget med et meget knebent flertal på ti mod otte. Ude blandt tillidsfolkene og medlemmerne er begejstringen endnu mindre.

Ole Nors, som repræsenterende havnearbejderne og var med i forhandlingsudvalget, mener, at overenskomsten er alt for dårlig både over for havnearbejderne, der ikke er omfattet af regulerede tillægssydelse, men også fordi man ikke fik det, transportarbejderne var gået efter:

-Vi kom for at få et markant løft på mindstelønnen, og så kom vi for at få to årlige overenskomster, og ingen af delene fik vi, siger Ole Nors, der sagde nej til overenskomstforliget.

Også denne overenskomst er præget af øget "fleksibilitet". Arbejdet vil fremover blive opfattet som normal arbejdstid, blot den placeres imellem kl. 06.00 og 18.00. Dvs. der er frit slag til at lægge arbejdstiden her - og som noget nyt skal der ikke længere betales tillæg for en familiemæssigt ubekvem arbejdstid fra kl. fem til seks om morgenen.

Spørgsmålet om regulering af lønnen er ekstra vigtig for transportsektoren, der er en del af normallønsområdet, hvor der ikke er lokale lønforhandlinger i overenskomstperioden.

Beløbsmæssigt holdt dette forlig sig inden for Hans Jensens krav om løn-tilbageholdenhed med en på forhånd

Buschaufførerne: Hellere konflikt end arbejdsgiveråg

Udtalelse vedtaget på generalforsamlingen 2007 i Landsklubben for Bybus-Rutebilchauffører

På årets generalforsamling, som blev afholdt i skyggen af de igangværende overenskomstforhandlinger, udtaler forsamlingen sin fulde støtte til 3F's forhandlere.

Vi opfordrer vores forhandlere til at stå fast på vores krav og ikke ligge under for Dansk Industri.

I en tid, der er præget af højkonjunktur og enorme overskud i virksomhederne, forstår man på direktionsgangene at sikre sig væsentlige andele af overskuddene, men det er os og vores arbejde, der forgylder direktørerne. Derfor er det nu på tide, at der også falder lidt guldstøv af på vores skuldre. Vi forventer ikke, at der er andet end guldstøv tilbage - guld-

klumperne er direktørerne jo rendt med.

I skal vide, at vi hellere tager en konflikt for vores krav, snarere end vi ønsker at bøje os under arbejdsgivernes åg.

Så kære venner: stå fast, og lad være at træde tilbage. I kommer i så fald til at træde os over tærerne, for vi står lige bag jer.

Fredericia, den 24. marts 2007

varslet lønramme inden for ca. 4 pct. Arbejdspladserne har gennem talrige udtalelser klargjort, at det er alt for lidt.

Den ekstraordinært gunstige situation med gang i hjulene og efterspørgsel af arbejdskraft må være synlig i overenskomsten. Det har arbejdsplads efter arbejdsplads udtalt, og det kommer også til udtryk i den udtalelse, som Landsklubben for Bybus-Rutebilchauffører kom med midt under forhandlingerne og ved de arbejdsnedlæggelser, der prægede situationen på landsplan op til forliget.

Med det indgåede transportforlig er der nu indgået forlig for 80 % af samtlige overenskomster. Dermed fremstilles det i medierne, som om overenskomst-situationen er afgjort allerede nu før afstemningerne.

Topforhandlerne har sagt ja, men endnu har de ikke fået indført et system, hvor medlemmerne ikke skal stemme – selvom forligsmanssystemet og sammenkædningen i en stor sort gryde skal gøre deres til, at genstridige medlemmers synspunkter passiviseres mest muligt.

Ligesom industriforliget blev ledenor for alle de andre overenskomster på minimallønsovrådet, er transportforliget for denne følsomme sektor blevet en rettesnor for de resterende normallønsoverenskomster.

I alt 600.000 lønmodtagere skal stemme om det mæglingsforslag, forligsmanden formulerer.

Korttidshukommelsen ryger først

Mandag morgen den 26. marts. Fuglene pipper vækkende ved femtiden. Jeg stiger ud af badet lidt over seks, og det er ved at være lyst for alvor. Trods sommertid behøver jeg ikke cykellygter på vej til arbejdet. Skyfri forårshimmel, fortsat kvinden, opløftet stemning. Kølig brise generer mig ikke. Det er kun en del af samme oplevelse. Er på vej til Dagcentret og jobbet som chauffør for ca. 25 brugere, der ser frem til selskab, adspredelse og måske (?) nye oplevelser.

Da jeg har kørt den første af de to ture, slår det mig- som var jeg ramt af en flok havmåger på størrelse med Hitchcocks *Fuglene* - at vi som personale skal arrangere en tur i det fri i dag, den første dag anno 2007, som kan betragtes som tilløb til sommeren, hvis man befinder sig i solsidnen. Det gør vi! – Vi tager bussen i brug med plads til 15 passagerer OG en kørestol, mens vi lader "mandskabsvognen" tage sig af at bringe "svømmeholdet" over til varmtvandsbasinet i nabolaget.

På få minutter er pladserne til Amager Strandpark besat. Nogle brugere af centret er meget lidt mobile. Hæmmet af rollatorer, stokke eller krykker kommer de sjældent uden for egne døre. Når lejligheden byder sig, tager de gerne imod. Clara er et strålende eksempel. Hun er afhængig af sine "venner", som hun kalder sine to "gangstokke". Hun har tit udbredt sig til alle bussens passagerer om sin afdødes mands og egne fælles cykelferier overalt i Danmark. Der hersker dyb respekt omkring Claras cykelferier, men gentagelserne kræver også et vist overskud, som i allerhøjeste grad også er til stede.

Clara er et hjerteligt væsen, men er ud over den manglende mobilitet også hæmmet af en svag hukommelse. Læger vil diagnosticere det til en grad af demens, hvad der vil være svært at indvende noget imod. *Det er korttidshukommelsen, der ryger først*, lyder et ualmindeligt korrekt mundheld. Det gælder også for personer, der er ramt af demens. Clara er ingen undtagelse.

Vi ankommer til Amager Strandpark. Rundt regnet halvdelen bliver siddende i bussen og nyder udsigten over Øresund og den herlige sommerbrise, der for åbne døre får lov til at flyde gennem bussen. Af de øvrige står nogle ud for at indtage den nikotin, som de er henvist til at "nyde" i et aflukket rygerum på Dagcentret. I USA hetzes mod rygerne, negrene og muslimerne. I Danmark har vi kun rygerne og muslimer, muslimer, muslimer ...

Clara hører i hvert fald til spidsen, når det gælder om at trodse besværligheder for at suge en ny oplevelse til sig. Bevægende sig med sine "venner" krykker hun sig langt væk fra bussen. Hun oplever på sin måde, som alle andre på deres. Cykelturenes oplevelser fornægter hende ikke. Da tiden for afgang kommer tæt på, benægter hun tilbuddet om, at bussen kan køres tættere på hendes personlige udflugt. Hun bevæger sig sammen med vennernes hjælp kvikt tilbage.

Den samlede tur varer knap en time og koster hver enkelt 20 danske kroner eller rundt regnet knap tre euro. Alle betalte i kroner. Alle var begejstret.

Om eftermiddagen køres de af brugerne, som er på kørselsordningen, hjem igen. Clara lægger ikke skjul på, at hun tids nok kan komme hjem, hvorfor hun altid gerne vil en tur omkring Christianshavn og Islands Brygge, inden hun må forlade selskabet, oplevelserne, arkitekturen og bussen til fordel for sine to hyggelige altaner. Clara glæder sig igen højlydt over det smukke spir på kirken på Christianshavn, hvis navn hun atter ikke kan huske:

- *Det er "Vor Frelser kirke", hjælper vores klarttænkende Flora med en slet skjult irritation i stemmen. Hun har trofast fortalt Clara dette x antal hundrede gange. Da Clara bliver sat af som den sidste, har jeg lyst til at minde hende om turen til strandparken:*

- *Tak for i dag Clara. Det var specielt skønt på Amager Strandpark. Hvortil Clara blot svarede:*

- *Arrangerer I også snart en tur til Strandparken?*
Reno

Interview med Kjell Arnestad

Starten er gået - Norge på vej mod nyt kommunistisk parti

Det norske APK er nedlagt og slået sammen med Rød Valgalliance til det reformistiske parti RØDT. En række marxist-leninister har til gengæld sluttet sig sammen i Kommunistisk Platform og arbejder på at (gen)skabe et virkeligt kommunistisk parti

Kjell Arnestad

I dette interview svarer talsperson Kjell Arnestad (*Note1*) på en del almindelig stillede spørgsmål om Kommunistisk platform. Han lægger vægt på det, som samler kommunisterne i Norge, ikke de små forskelle, som der er imellem de forskellige grupper, og ser nedlæggelsen af AKP som en mulighed for en ny start i et parti, som bygger på marxistisk-leninistiske principper.

Hvorfor opstår Kommunistisk Platform (KP) akkurat nu, og hvem er initiativtagerne?

Partiledelserne i AKP og RV har vundet frem, og AKP har nu slået sig sammen med RV i et nyt reformistisk parti, 'Rødt'. Rødt er et parti, som hovedsagelig retter sig ind mod parlamentarisk arbejde, har en manglende forståelse for, at staten er borgerskabets redskab, og fuldstændig mangler forsvarsværker til ikke at blive et nyt venstre-socialdemokratisk parti. Vi ser det som vores pligt at forsøge at samle de tilbageværende kommunister i et kommunistparti.

Vi, som har taget initiativ til KP, er medlemmer af ML-gruppen Revolusjon, AKP og NKS (AKP's studenterforbund indtil nedlæggelsen). Og vi håber jo selvsagt, at oprigtige kommunister, både fra Rødt og andre grupper, alle vil være med.

Hvordan er KP organiseret, findes der en valgt ledelse?

Vi har et samordningsudvalg, der fungerer som ledelse. Vi er ikke valgt, men repræsenterer initiativtagerne, indtil der er grundlag for en demokratisk valgt ledelse. Et seminar senere i foråret vil afklare, hvordan samarbejdet skal udvikles videre, og hvilken organisatorisk struktur som er mest hensigtsmæssig for at sikre planmæssig fremdrift i enhedsprocessen i denne fase.

Nu da det endelig er lykkedes at forene de revolutionære kræfter i et nyt parti, Rødt, vil nogen kalde jer sekteriske og splittelsesmagere?

Det må vi være forberedt på. Nedlæggelsen af AKP har hele tiden været ledelsens projekt, og de har kun modvilligt fået medlemmernes tilslutning ved at udskyde denne tilslutning. Enhed kan være så meget. Enhed blandt kommunister er vort mål, og det betyder fuld enighed i alle spørgsmål af principiel karakter, enhed om en politisk linje og enhed om optræden udadtil. Enhed inden for et reformistisk parti er ikke af værdi for arbejderklassen og dens allierede, det er bare et andet ord for opportuniste og hestepangeri. Alliancer og taktisk enhed i enkeltsager er derimod noget andet, og det går vi selvsagt ind for.

Mange går med i Rødt, fordi de ikke

ser noget andet alternativ. Vi skal være alternativet for dem, der fortsat ønsker at organisere sig på et kommunistisk grundlag. Vi ser forskelligt på masseparti/front og kommunistparti. Vi, som er med i KP, er blandt dem, der har lagt meget arbejde i frontarbejde gennem de sidste år og igennem det opnået tillid i fronten, så beskyldninger om sekterisme bider ikke på os.

Den gamle ml-bevægelse blev i sin tid splittet i kølvandet på polemikken og bruddet imellem det kinesiske og det albanske kommunistparti efter Maos død. KP består af folk med baggrund fra begge disse retninger, dvs. fra både AKP og fra ML-Gruppen Revolusjon. Da er det vel baggrund for ny strid og ny splittelse?

Kun hvis vi henfalder til historie-diskussioner, som ikke er relevante for dagens politik. Det tror jeg, vi skal undgå, ved at vi skelner mellem væsentlige modsætninger og underordnede uenigheder, og ved at vi tager de nødvendige diskussioner på en planmæssig og disciplineret måde. Vi tager udgangspunkt i det, vi har fælles: marxismen-leninismen. Selv lægger jeg mest vægt på masselinjen i maoismen, det vil sige at deltage i dagliglivets små og store kampe og have en livsstil som almindelige folk, og her er vi helt enige. Jeg er medlem af NKS, en organisation, som tidligt tog afstand fra udviklingen i Kina under Deng og hans "modernisering" fra 1978. Skillelinjer fra socialistiske stater, som for længst er borte, de er uinteressante nu. Det betyder ikke, at vi ikke skal tage vanskelige spørgsmål op.

Hvem ønsker I at nå ud til?

Vi har fået en god del henvendelser på den korte tid, siden vi gik ud med initiativet. Selvsagt bliver det mest spørgsmål om, hvem vi er, og hvad vi vil, siden grundlaget for en kommunistisk samling langtfra er klart endnu. Men

Se mere på www.kpml.no

hvis nysgerrigheden er et tegn på, hvor mange, som kan tænke sig at komme med på den nødvendige enhedsproces, er vi optimistiske. Målet er altså et nyt kommunistisk parti.

Mange vil sige, at tiden er løbet fra den type organisering, at det blot er en overlevering fra forrige århundrede?

De "mange" er i så fald ikke kommunister! Drivkræfterne i samfundet har ikke forandret sig, og kapitalismen er mindst lige så rå, som den altid har været. Arbejderklassen behøver et organiseret kommunistparti, og få vil vel i fuld alvor sige, at Rødt kommer til at blive et sådan parti, lige så lidt som Socialistisk Venstre, socialdemokraterne eller ATTAC for den sags skyld. Dette parti kommer ikke til at lede os hverken til socialismen eller til det klasseløse samfund, selvom det er formuleret et sted eller to i principprogrammet. Hverken den teoretiske forståelse for nødvendigheden af det klasseløse samfund, vejen derhen eller organisationsmodellen er kommunistisk. Derfor ser vi, at det er nødvendigt at opbygge noget nyt!

Vil I videreføre praksis med "hemmelighedskræmmeri", som AKP var berygtet for?

Jeg tror, vi skal finde en sund, hensigtsmæssig form for sikkerhedspraksis. Der er ingen grund til at tro, at PST overvåger venstresiden mindre end før, og de tekniske muligheder for dem er meget mere avancerede end i 70'erne og 80'erne. En sikkerhedspolitik må altid tage hensyn til, hvad som er mest hensigtsmæssigt, samtidig som den må gøre det muligt for partiet at fungere, hvis klassestaten beslutter sig for at stramme skruestikken. Et parti uden sikkerhedspolitik er intet værd i en revolutionær situation, da vil vi blive

siddende i interneringslejre. Men det er vigtigt også at påpege, at vores politik altid skal være åbent kendt.

Har I nogen internationale forbindelser?

Både Revolusjon og AKP har mange og gode forbindelser med bevægelser og partier over hele verden. Dette skal vi bygge videre på. I lande, hvor kampen er meget hårdere, og staten bruger magt for at undertrykke, er der stor forståelse for, hvor vigtig der er at være organiseret på ml-vis. Jeg vil tro, de ryster på hovedet over "samlingen" i Rødt, samtidig som de tænker, hvor fristende det er i et rigt og "fredeligt" land som Norge.

Hvornår tror du at et nyt kommunistparti vil blive virkelighed?

Vi er forberedt på, at det kan tage tid, selvom vi egentlig har vældig dårlig

tid! Vi er optaget af ikke at forhaste os, samtidig med at vi ønsker at undgå unødige tempotab. Først skal vi have brede diskussioner om grundlaget ud, sådan at vi ved, at vi står på en enhed om det, der gælder, og så skal partiet opbygges som organisation. Her har vi meget at lære af fejlene, som blev gjort. Hvis du vil, at jeg skal gætte, vil jeg sige, at en partilignende organisation kan være på plads til sommer eller i begyndelsen af 2008. Om du spørger, hvornår partiet er blevet stort og stærkt, så afhænger det af, at de, som er kommunister, påtager sig deres ansvar.

Noter

1. Kjell Arnestad har i mange år været aktiv i Norges Kommunistiske Studentforbund og Nei til EU - Oslo

FORSVAR CHRISTIANA - UNGDOMSHUS NU!
STOR DEMONSTRATION FOR Christiania & Ungdomshuset
Lørdag d. 31. marts kl. 14.00 Fra Carl Madsens Plads, Christiania

Christiania har været politibesat i 4 år
 og vores Ungdomshus er jævnet med jorden.

*Forsvar Christiania * Ungdomshus nu * Retsstaten tilbage*

FEST!!!

Ordentlig gang i den i Den Grå Hal på Christiania efter demoen.
 Vi diskler op med gadens hårdeste crew! Vi holder stand og giver aldrig op!

Kend dine rettigheder i Politistat Danmark

*Du har ret til at blive
anholdt uden grund*

*Du har ret til at blive
ydmyget, truet og tilsvinet*

Du har ret til at få tæsk

*Du har ret til at
blive kørt ned
Du har ret til at
blive gasset*

*Du har ret til at blive
udvist, hvis du ikke er
dansk statsborger*

Til knippelsvingerne

Talen, der blev holdt af Anne-Marie Helger ved uddeling af den "Gyldne Knippel" 20. marts 2007

Det er på høje tid, at vi, i form af flidspræmien "Den gyldne knippel", saluterer nogle af vores mest trofaste medaktivister, nemlig det danske politikorps. Vi har med stort velbehag bemærket, at I, det danske politikorps, trofast møder talstærkt op til et hvert arrangement eller aktion, vi afholder.

Lige meget hvor, hvornår eller hvordan, så er I de første, der ankommer, følger gerne med i røg og damp og er altid de sidste, der går hjem. I har ligeledes altid forstået at holde gejsten oppe, har altid sørget for festlig lyd og lys og deler hjertens gerne ud af køreljighed og husly med fuld forplejning til trætte medaktivister.

Som om det ikke skulle være nok, har I, spøjse spøgefugle, aldrig været bleg for at tage en farlig gang gas på hele København, når festivihederne er på sit højeste.

Vi syntes yderligere, at det er kanon, at I, politiet, sammen med en lille håndfuld aktivister, har taget initiativ til at besætte Vestre fængsel. Vi ser det som et muligt nyt ungdomshus.

Så hermed en stor anerkendelse af, at det danske politi må være og er den største og mest trofaste støtte, vi glade aktivister kan få. Vi siger derfor et voldsomt stort tak til det ganske danske politi for at være med til at udvikle modkulturens kropskunst i form af nye typer tatoveringer, de såkaldte blå mærker og blødende huller og rifter. Det skal nok blive en trend. Med jer holder man sig i fysisk god form, og byder derfor gerne op til dans omkring lejrbalet ved de næste kærkomme lejligheder.

Vi overrækker hermed, kære flemse, Den gyldne knippel, til dig og alle dine aktive venner, der evig og altid vil stå kampklædte for at tage imod os, ved enhver demo, reclaim eller aktion, vi måtte afholde.

Med jeres faderlige omsorg og støtte lærer vi disciplinen at udholde smerte, hvilket altid er en god ting at kunne. I har der til altid en lille sjov kommentar med på vejen.

Det folkelige 69 længe leve! Hip, hip, hurra!

Politi under anklage

Der er mange beretninger om politivold under rydningen af Ungdomshuset og de efterfølgende dages protester og uroligheder.

Det seneste politioplyste tal på anholdte i forbindelse med kampen om Jagtvej 69 er ikke mindre end 852 personer (17. marts). Flere hundrede blev varetaget på fængslet, heraf mange mindreårige. Mere end 50 er stadig fængslede.

Meget få af historierne om politivold på gaden eller efter arrestationer bliver undersøgt, og endnu færre fører til anklager. Statsadvokaten har meddelt at han vil gå ind i nogle få - bl.a. i den rystende sag om en 17-årig, som blev anholdt og gennembanket af civilt politi den 1. marts. Også sagen om to unge mænd undersøges, der blev overfaldet og anholdt den 8. marts på Købmagergade efter en fredelig demonstration for Ungdomshuset. Denne episode blev optaget med mobilkamera og er blevet temmelig omfattende dokumenteret på tv. Endnu et par klager ligger på statsadvokatens bord.

Det er ofte vanskeligt at dokumentere politivold. Ikke alt bliver filmet. Ikke alle vover sig frem med kritik af deres behandling af frygt for konsekvenser. Der er alt for mange eksempler på, at spinkle splejser er blevet dømt for at overfalde tre eller flere granvoksne politifolk på én gang.

Den 17-årige efterskoleelev Henrik Poulsen, der blev gennembanket af civilklædte betjente og truet med at blive kørt 'i mosen' på sin 17 års fødselsdag, har overvundet sine betænkeligheder og er stået frem med anklagerne i en artikel i Politiken. Men få dage efter begivenhederne fortalte han sin historie anonymt (under navnet 'Alex') til DKU's blad Fremad. Den har længe cirkuleret på nettet og blev trykt i det seneste nr. af Kommunistisk Politik og DKU's dokumentation om Ungeren.

Politiken har bl.a. fundet frem til videofotografen Anders Pedersen, der over-

værede og fortograferede arrestationen:

"Han ser bilen komme kørende alt for hurtigt fra Købmagergade og følge efter en ung fyr. Men i tumulten får han ikke optaget klare billeder af anholdelsen, som foregår tredive meter væk.

På lydsiden af båndet kan man dog høre håndgemæng og bange råb fra Henrik Poulsen.

Det er, imens bilen er på vej væk, at en anden aktivist på stedet - Kasper, som ikke vil have sit efternavn frem - noterer bilens registreringsnummer. Politiet har senere bekræftet over for Politiken, at registreringsnummeret tilhører en Ford Mondeo fra Rigspolitiet."

Politiken-journalisten har også læst journalen fra Herlev Hospital, hvor Henrik opholdt sig på skadestuen det meste af næste dag, efter at være løsladt, stadig anklaget for hærværk:

"Af skadejournalen fra Herlev Hospital fremgår det, at han har en blodudtrædning ved højre tinding og er øm ved berøring i begge tindinger. Der er et sår på hans næseryg, og næsen er hævet. Han er øm i den øvre ryg, og han har fået et sår på højre skulder gennem tøj.

Den 01.03.07 slået i ansigt og ryg, angiveligt med knippel, står der som forklaring på skaderne øverst på skadeanmeldelsen fra skadestuen."

I TV2-Lorry (16.03) åbnede statsadvokat Karsten Hjorth døren på vid gab til at frifinde politifolkene, der torturerede Henrik Poulsen, da han erklærede, at han blev nødt til at afvise sagen, hvis der ikke var vidner til mishandlingen i den civile politibil, som det nu er erkendt tilhører Rigspolitiet.

- Så vil det være påstand mod påstand, når der ingen vidner er, sagde Karsten Hjorth. Det ligner en direkte opfordring til politifolkerne om at afgive falske forklaringer.

Efter avis- og TV-omtale har imidlertid flere vidner meldt sig.

Fysisk vold og grov psykisk terror: Der var system i det fra dag 1. Det var ikke tilfældige og uheldige episoder hos et overtræt og overbelastet politikorps. Ikke mindst teenagere blev ramt.

Bagefter fik betjentene tilbudt akut psykologhjælp. De mishandlede og fængslede børn og unge kan se frem til straf.

I sidste nummer af KP bragtes vi en personlig beretning af H.s kæreste om hans anholdelse og den efterfølgende brutale og ulovlige ransagning af deres hjem. Nu er H. - alias Flemmiing Jensen - løsladt efter 13 dage i vestre Fængsel. Her er hans for aktivister lærerige fortælling om den første dag i selskab med politi og retsvæsen

Med nogle årtiers klassekamp på Mbagen i kamp for socialisme - og et solidt synderegister hos ordensmagten for deltagelse i faglige blokader, ungdommens rimelige krav for boliger og fristeder samt andre "uordentlige" begivenheder - deltager jeg helt naturligt i demonstrationen fra Blågårds Plads, som har destinationen Jagtvej 69.

Med risiko for at blive stemplet som terrorist giver jeg blot et fattigt bidrag til at forstå, hvordan statsmagtens blodhunde anvender terrorlovene efter deres virkelige formål: mod folkets oprør.

Det er den 1. marts 2007, samme dag, hvor politiet med specialstyrker angreb "Ungeren" i en tidlig morgentime. Her er ordensmagten mødt talstærkt frem - køligt afventende hoben.

Brugerne af Jagtvej 69 har i årevis forsøgt at forhandle med Københavns kommune om brugsretten til "Ungeren", som de i 80'erne var blevet garanteret. De forsøgte forhandlingens vej, som kommunen afskrev. De afprøvede juridiske veje - med samme held.

Det foregik i årevis - uden pressens bevågenhed, trods det faktum, at den enestående bygning (alene arkitektonisk) rummer så store begivenheder, at kvindernes internationale kampdag blev erklæret i netop Jagtvej 69 - og at Vladimir Iljits Lenin dér deltog en afgørende begivenhed op til 1. Verdenskrigs udbrud, hvor diskussionen stod på, hvorvidt datidens socialdemokratiske/revolutionære partier skulle støtte deres nationale borgerskab krav om "lebensraum" eller yde det modstand. 'Medieluderne' har heller ikke gidet beskæftiget sig med, at de

Når magtens kløer tager fat

– en fængslende historie

unge selv har styret ”huset”, som har fremelsket selvstændighed, kreativ formåenhed, økonomisk evne, madkunst – med meget mere, som jeg, en fattig besøger, ikke har styr på. En masse ting, som man i al fald kan konstatere *ikke* er noget, der læres på skolebænken.

Det er måske netop forbrydelsen?

De unge kunne i ”69” blive selvstændigt tænkende væsener, der diskuterede en mulig fremtid med spørgsmålstegn ved det bestående. Det er jo usundt i en liberal verden, hvor der skal gives plads til alle, der tænker ensrettet.

Tirsdag den 6. marts ved 17.30-tiden begiver min kæreste, bedste ven og jeg selv os hen til en pølsevogn på Christianshavns Torv. Vi har deltaget i en fredelig demonstration fra Nørreport, som har sin afslutning ved Christiania under parolen *Reclaim the Streets*. Det er ikke hvert år, at man har mulighed for at manifestere sin fødselsdag i selskab med flere tusinde meningsfæller for en god sag: Ungeren. Inden vi når at tage stilling til, hvorvidt vi ønsker fransk sennep, dukker to uroere op:

- *Vi skal lige snakke med dig*, spørger de retorisk, samtidigt med at de tager fat i mig, og i løbet af fem sekunder befinder jeg mig ti meter fra pølsevogn, kæreste og ven:- *Klokken er 17.36, og du er anholdt.*

Jeg hæfter mig ikke ved tidspunktet. Tankerne farer uden retning rundt i hovedet. Demoen har været totalt fredelig. Jeg har ikke foretaget mig noget uden for lovens bogstav. Jeg havde endda imod sædvane opsøgt en restaurant, da jeg skulle tisse. Det er en fejltagelse, tænker jeg, men nervøsiteten tager til, da jeg påføres strips og skubbes ind i en kassevogn, hvor der sidder yderligere fire betjente. Der er gået omkring et halvt minut.

Professionelt udført: væk fra ”hoben” i ”sikker” forvaring uden nogen redningsmænd. Tempoet har dog haft den gavnlige påvirkning, at jeg ikke overhovedet har tænkt på at modsætte mig arrestationen, hvilket under revolten havde medført en sigtelse for vold mod tjenestemand i funktion. Tempoet

fortsætter. Stående i vognen bliver jeg kropsvisiteret – jeg glæder mig over, at mobilen ligger derhjemme – mens spørgsmålene hagler ned over mig:

- *Har du nåle på dig?*

- *Ligner jeg en narkoman*, spørger jeg.

- *Har du deltaget i optøjer eller iværksat gadeuorden eller hærværk?*

- *Har du deltaget i andre uroligheder?*

Og selvfølgelig navn, fødselsdag og adresse.

Alt benægtes, men i forvirringen oplyser jeg også mit CPR-nummer og glemmer totalt at undlade at svare på spørgsmålene i stedet for at kræve en advokat. Jeg har pr. instinkt adlydt min natur ved at antage en højrøvet attitude. Jeg får spurgt til, hvad jeg er sigtet for, men får ikke andet svar end: *Det skal du nok få at vide.*

Spørgsmålene falder uden mellemrum – og flere på én gang. De konstaterer, at det er min fødselsdag, hvilket bringer dem i en specielt opløftet stemning. Da lommerne er tømt og spørgsmålene er udtømte, sættes jeg på et sæde, får en lampe i hovedet, og de tager nogle billeder op af en mappe. Den mest ivrige uroer kigger på sin kollega – tydeligt begejstret: - *Det hersker der ingen tvivl om!*

Jeg havde deltaget i demonstrationen fra Blågårds Plads den 1. marts, hvor jeg kunne blive slået i hartkorn med lidt af hvert. Samtidig med, at jeg overvejer muligheden af bluff - gammel pokerspiller - gjorde billederne mig for første gang alvorligt usikker. Jeg bliver nu placeret i et med gitter aflukket rum bagerst i kassevognen, mens de rapporterer til stationen. Jeg sporer en vis forundring

hos chaufføren over mit kommende bestemmelsessted, som omtales i kode. Det bidrager kun til nervøsiteten.

Herefter føres jeg ud af kassevognen og bliver stillet op bag bilen ved siden af en uro-betjent. Der tages billeder. Sandt for dyden er jeg ikke stolt af situationen, men ifølge billedet, som jeg af uransagelige årsager fik med mig – udstråler jeg en tydelig opstemthed. Min natur fornægter mig ikke. Det er jo trods alt min fødselsdag.

Seancen har været mindre end ti minutter, 100 % professionelt, konsekvent og arrogant.

Så ind i en anden kassevogn – stadig uden lidelsesfæller. Her genoptager den nye chauffør forhandlingerne om mit bestemmelsessted. Jeg gentager spørgsmålet om min sigtelse. Det kan jo være, at de blot er lidt tungnemme:

- *Det må du selv vide*, konstaterer de. Jeg undlader at gøre opmærksom på, at der er flere muligheder. Vi kører derefter til Bellahøj, hvor den jyske chauffør tydeligvis er usikker på, hvilken indkørsel han skal vælge.

Jeg bliver overdraget til vagtpersonalet, som fortsætter den nedladende, fjendtlige og arrogante tone. Fødselsdagen trækkes igen frem: underlig måde at fejre den på! Jeg kræver vist for første gang en advokat. Her bliver jeg fanget i min mangel på overblik:

- *Har du en advokat?*

- *Næh, men jeg vil gerne ringe for at skaffe en.*

- *Det kan du gøre senere. Under alle omstændigheder får du en beskikket.*

Det ønsker jeg ikke, så jeg fastholder mit krav om en telefonopringning. De er kolde. Efter ny visitation tager de alle mine ejendele, inklusive mit ur, og stiller mig derved op til et nyt portræt, hvor jeg skal holde et stykke A4-papir med mine data påskrevet. Jeg er tilsyneladende populær. I forløbet bliver jeg gjort opmærksom på, at jeg gør mig bedst ved at samarbejde. Jeg fortsætter min genstridighed i tale, men min alt for ”kække” attitude medfører også en konstant plapren – dog uden at ”tale over”. Men man skal holde sin kæft.

TROFÆBILLEDE: Den store bølge til venstre var sædelees aktiv under urolighederne ved rydningen af Ungdomshuset. Den anden (th) er artiklens forfatter, som havnede i Vestre Fængsel. Betjenten er den samme, som nægtede at identificere sig under en ransagning i hjemmet - se KP 6, 2007

Jeg bliver sat i detentionen, hvor skoene skal stilles udenfor. Stadig alene – shit. Der er skidekoldt, og mørket er faldet på. Bortset fra en fem cm forhøjning i gulvet, der giver plads til et plateau, hvorpå der ligger en tynd madras, så er alt plant, vægge som gulv. Intuitivt flytter jeg madrassen over i hjørnet under videoovervågningen. Man skal ikke være i tvivl. På døren hænger et skilt, hvorpå der står "Videoovervågning", og til dem, der er ordblinde, er der også et billede af et videokamera. I hjørnet kan jeg stadig observeres, men kun ovenfra. Jeg er stadig rystet, men nærer intet behov for at blive "afsløret". Der er absolut ingen mulighed for selvmord. Det eneste udstående er "klokken", der tjener det formål, at jeg kan kontakte omverdenen, når jeg skal på toilettet. Den er imidlertid konstrueret på en måde, så det er umuligt at hænge noget på den. Jeg får hurtigt brug for et toiletbesøg, hvor jeg efter anmodning får udleveret et ultratyndt tæppe, der skal vise sig samtidigt at være yderst stærkt.

Nu begynder tankerne for alvor at flyde. Det er vanskeligt at få greb om, hvor lang tid der er gået. Jeg er forvirret over anholdelsestidspunktet. Mørket gør det umuligt at tidsfastsætte noget. Det sidste tidspunkt, jeg er sikker på, er, at demoen startede kl. 17 på Nørreport station. Jeg er ikke en gang i stand

til at genkalde, hvorvidt det var mørkt under transporten fra Christianshavns Torv. Tåbeligt nok begynder jeg allerede at fokusere på, hvornår de 24 timer er gået, så jeg kan slippes – HA HA. Jeg ved det er et forfængeligt håb, men jeg kan simpelthen ikke tænke klart og mangler koncentration. Alligevel gør jeg dommervagten til et fikspunkt.

Der er hamrende koldt, så selv hvis jeg var træt nok til at falde i søvn, så kan jeg ikke. Jeg forsøger at frembringe en smule koncentration. Tankerækken bliver konstant distraheret om årsagen til arrestationen – og en mulig dom. Det er totalt ukonstruktivt. Tankerne runder politiets fremfærd og behandling, som indskrænkede sig til psykisk terror. Her er jeg trods alt sluppet billigt. Jeg bekymrer mig også allerede om min retrætestilling på dagcentret. Jeg har heldigvis taget fri næste dag, hvilket efter et positivt udfald af dommervagten kan redde mit gode skind. En mulig ransagning af lejligheden dukker op i bevidstheden. Jeg sveder tran ved tanken.

Tankerne flyver fra det ene til det andet. Min underbevidsthed driver irriterende gæk med mig. Jeg beslutter mig til at tage røven på situationen: Koncentrer dig om noget, du er god til. Jeg begiver mig udi at løse Houdiniopgaven i hovedet. Det lykkes! 150 træk gennemføres succesrigt – i min bevids-

thed i hvert fald. Derefter påbegyndes Kongegambitten. Her knækker filmen. Jeg opgiver, og tidsspøgelset sniger sig igen frem fra underbevidstheden. Det skal være løgn. Jeg bestemmer mig til at konstruere et ur. Jeg har bare overset mine manglende evner i teknikkens verden. Jeg har fået udleveret en plastikflaske med skruelåg indeholdende vand. Hvis jeg sprætter enden af tæppet op, kan jeg frembringe en lang snor, som kan fæstnes i et lille plastikstykke fra en mobiltelefon, der ved et tilfælde ligger på cellegulvet. Dette kan fastgøres på skruelåget, som kan bruges som et pendul – eller som lod? Der er blot ingen steder at hænge noget på. Intet fremspring. Uden at have fundet nogen løsning begiver jeg mig til at sprætte tæppet op. Jeg er da i det mindste beskæftiget. Tæppet er vævet efter alle kunstens regler. Det er godt nok genstridigt, men med tændernes hjælp lykkes det. I hjørnet kan jeg med kroppen afskærme produktionen fra videoovervågningen – hvor genialt ... Jeg føler mig som en illegal modstandskæmper.

Konstruktionen afbrydes, da døren Kgår op. To civilklædte entrer rummet. Den ene bedømmer jeg til at være i 50'erne, han er lille. Den anden er omkring 30 og rimelig høj. De er tydeligvis ikke uroere. Fyrtårnet & Bivognen har venlige attituder – hvad er der gang i? De glør underligt på mit lille forhavende og tænker åbenlyst på, hvad jeg har gang i. I venlige vendinger meddeler de mig, at jeg på et tidspunkt skal overflyttes, hvorefter de spørger ind til, hvad jeg har lavet. Jeg spørger til, hvem de er: - *Kriminalpolitiet*.

De gør mig opmærksom på, at jeg gør mig bedst ved at samarbejde. Jeg ignorerer spørgsmålene, og mens jeg rejser mig op, kræver jeg en advokat. Jeg når kun lige at komme på benene, inden de forlader cellen. Besøgets formål var at kigge mig an og lodde stemningen.

Jeg ærgrer mig over, at jeg ikke benyttede lejligheden til at se tiden på deres armbåndsur. Samme forglemelse under et nyt toiletbesøg. Bemærker i stedet, at der uden for fire-fem andre detentioner står sko. Jeg kan ikke høre nogen. Isoleringen er i top.

En ny oplysning: Jeg skal overflyttes. Håbet om lidt samvær i en anden celle vokser.

Fængslingsrapport

I løbet af en time har Fy & Bi tilsyneladende lagt sig fast på en taktik og sandsynligvis gennemgået deres "scrapbog" om mig fra tidligere tider. Jeg har aldrig været straffet, ikke engang anholdt, faktisk, men jeg er bekendt med, at de har en sagsmappe liggende, som bl.a. indeholder fotos af min deltagelse på faglige blokader og Ryesgadebesættelsen. Denne gang har de fire billeder med. De har angiveligt også set videofilm, der beviser min forbrydelse, så jeg kan lige så godt tilstå – mener de: - *Det vil gøre tingene lettere for dig selv*, gentager de.

Jeg får stukket et billede i næsen, som ganske rigtigt er mig i profil. Ansigtet pryder hele billedet. Der er ikke noget at tage fejl af. Billedet er ca. 15 x 15 cm. Jeg agerer stadig kæk:

- *Det er sandelig mig. Det er et godt foto. Må jeg beholde det?* spørger jeg. Billedet er udelukkende et personfoto uden anden sammenhæng. Hvori består forbrydelsen? Det afsløres på et andet billede, hvor jeg står op af en glascontainer på Nørre Allé tæt ved Skt. Hans Torv. Fy & Bi arbejder videre med en tilståelse, mens jeg fastholder retten til en advokat. Så skærpes tonen:

- *Hvis ikke du samarbejder, så ransager vi din bolig.*

Nu blev der pludseligt for alvor koldt i cellen. For første gang manglede jeg en kvik kommentar. Da jeg havde sundet mig oven på truslen, konstaterede jeg højlydt:

- *I gør jo alligevel, hvad der passer jer.*

De forlader igen mit selskab. Jeg er tilsyneladende ikke særlig gæstfri. Jeg har til gengæld fået vished om sigtelsen: Jeg har skubbet en glascontainer ud på vejen. Det bibringer på den ene side en stor lettelse, men på den anden side bekymrer ransagningen mig.

Politiet har jo mine nøgler og kan vade lige ind. Hjælp. Oven i dette irriterer mangelen på en advokat mig. Hvor dum har man lov at være? Jeg havde jo på en hjemmeside set navnene på fire advokater, de unge anbefalede.

Næste gang nøglen stikkes i døren, dukker Fyrtårnet op alene. Jeg får lov til et telefonopkald. Heldigvis tager min kæreste telefonen. Hun og min ven befinder sig på bopælen! Suverænt, men jeg glemmer at give besked om, at de skal blive der:

- *Skaf navnet på en advokat*, beordrer jeg. - *Så ringer jeg igen om to timer*, siger jeg, mens jeg kigger på Fyrtårnet, der nikker. De to timer blev i skyndingen valgt, for at sikre kæresten god tid. Det skulle jeg imidlertid fortryde senere. På vej til cellen får jeg oplyst tiden: 23.30. Betyrrende, at der er sat gang i fremskaffelsen af en advokat.

Omkring en halv time senere kommer Fyrtårnet igen. Jeg skal have taget foto, fingeraftryk og dna-test og eventuelt kommentere sigtelsen.

- *Jeg har jo fortalt, at jeg først vil have en advokat*, gentager jeg.

Jeg føres op på 3. sal. Det foregår ved, at Fyrtårnet går et par skridt bag mig, mens han dikterer *højre – venstre*. Jeg skulle senere erfare, at det gør de ved enhver given lejlighed. På trappen farer uniformerede og ikke-uniformerede betjente op og ned. Jeg observerer varmetuer og kontorer. Der godt nok gang i biksen. På gangene står flyttekasser i stabler. Sagsakterne er fundet frem.

Jeg ender i et lokale, hvor Bivognen (også han) ønsker mig til lykke med fødselsdagen:

- *Det er overhovedet ikke min fødselsdag*, satser jeg. Den manglende reaktion forsikrer mig om, at jeg gættede rigtigt:

- *Jeg skal måske også lære jer klokken?* provokerer jeg. Jeg befinder mig vist bedst i situationen ved ikke at fornægte mig mit temperament. Jeg har god grund til at være harm på dem – og situationen.

Under fotograferingen spørger de stadig, om jeg har noget at tilføje. Samme svar. Da jeg skal have taget fingeraftryk, bemærker jeg, at Bivognen ryster på hænderne. Jeg forholder mig passivt, og han har lidt vanskeligt ved at få fat i fingrene. Tommeltotten bliver dubleret og – hvad jeg ikke vidste – hele håndfladen aftrykkes også. Så får jeg taget dna. En ulækker pind med en pude på ca. en centimeter i diameter stikkes i munden og gnides op af begge kinder. Det smager ad h... til. Nu har de godt nok styr på mig. Jeg får udleveret nogle vådservietter til at "vaske" hænder i. Tryksværten gør knuder. Jeg er stadig møgelortet. Fyrtårnet fører mig til et kontor, hvor også Bivognen har fortrukket til. Han tamper amatøragtigt på en gammel skrivemaskine ved hjælp af tofingersystemet.

Derefter læser han sigtelsen og spørger for 117. gang, om jeg har noget at tilføje, mens jeg for alvor bemærker, hvor meget han ryster på hænderne. Jeg retter blikket mod Fyrtårnet:

- *Det skulle da lige være at spørge om, hvorfor din makker ryster på hænderne.*

Så rejser Fyrtårnet sig resolut op og fører mig tilbage til cellen. Da vi når ned i kælderen ved vagten, beder jeg om en ny flaske vand.

- *Du kan få et krus*, svarer Fyrtårnet. Jeg har tidligere fået en flaske, vedbliver jeg og peger på en stor beholdning. Betjenten i vagten underkender kriminalbetjenten – jeg hygger mig lidt over oprinnet. Jeg efterlader reglementeret igen mine kondisko uden for cellen. Nu kan der ikke være lang tid til, at jeg skal ringe til kæresten. På ny går døren op, og to nye uniformerede betjente toner frem:

- *Du skal med os*, konstaterer de blot. Uden for cellen er mine kondisko byttet ud med mine støvler fra bopælen. *Shit*, tænker jeg. Jeg skal overflyttes, så jeg redegør for løftet om en telefonsamtale.

- *Det kan du ikke. Du er i isolation.*

Det var en streg i regningen! Føj for den.

Under transporten fastholder jeg, at jeg skal have kontakt til en advokat. De affærdiger mig med, at det må jeg tale med betjentene i Vestre om. Ved indkørslen til Vestre begynder chaufføren at rode i sine lommer:

- *Har du et skilt på dig?* spørger han makkeren. Min natur fornægter sig ikke:

- *Skal man ikke altid have skiltet på sig? Det var vist ikke en heldig situation*, driller jeg. Efter lidt betænkningstid får jeg svaret:

- *Den er bedre end den, du sidder i.*

Den kan jeg ikke stikke.

Ved "indskrivningen" til Vestre anmoder jeg om en telefonsamtale.

- *Du er isolation, så det kan ikke lade sig gøre.*

- *Jamen, jeg er blevet lovet en opringing af jeres kollegaer på Bellahøj*, forsøger jeg. Betjentene, der skal føre mig til cellen, er ankommet, og andre ved skriveborde bag skranken har rejst sig. Der er vel otte-ti, der alle blander sig i samtalen. Jeg fornemmer, at jeg ikke helt har stemningen på min side og frafalder klogelig kravet. Jeg er i kløerne på fængselsbetjente, hvis attitude er værre

end de tidligere ordenshåndhævere.

Jeg bliver ført gennem forskellige aflåste døre til en ny skranke, hvor lommerne igen tømmes til opbevaring i deres ”koster”-butik. Derefter dikteres jeg ind på et toilet og skal afføre mig mit tøj. Betjenten med den strengeste mine tager gummihandsker på. Her blev jeg sgu nervøs. Det skal vise sig, at de skal beskytte ham, når han gennemroder mit tøj. Jeg spørger derefter, om jeg må tisse.

- *Ja, men vent lige, til jeg er gået.*

Jeg føler mig lidt dum. Da jeg kommer ud – igen påklædt, vel at mærke – skal jeg kvittere for beslaglæggelsen. Det er vel efterhånden et godt stykke over midnat, og alle er trætte, så det vækker absolut ikke begejstring, da jeg insisterer at tjekke, hvad jeg skriver under på. Der bliver sukket og stønnet højlydt. Den kvindelige betjent bag skranken falder demonstrativt i søvn hen over den.

- *Der skal jo være orden i sagerne, forsøger jeg.*

- *Det skulle du have tænkt over noget tidligere.* Der fik de mig igen.

Jeg har alligevel ikke overskud til at kontrollere færdig. De får min underskrift, og jeg føres til celle 083. Igen alene – shit. Cellen rummer en briks, lidt sengetøj og linned. Alt er beskidt og fyldt med brandhuller efter cigaretter.

Nye tanker. Nul advokat. Var det mine provokationer, der fik Fy & Bi til at sætte mig i isolation, eller var det sket alligevel? Jeg har svært ved at forbinde forbrydelsens karakter med isolation, så jeg bekymrer mig lidt om yderligere sigtelser eller fund ved ransagningen. Hvornår kommer jeg for en dommervagt? Vil mine omgivelser få tid og sted at vide?

Jeg kan ikke sove, så jeg tænder for tv’et og følger lidt aktiekurser på CNN. Vil de fortsætte nedturen? Fuck kapitalismen og dens voldsapparat.

Jeg glør lidt sport på Viasat og får omsider et par timers søvn. Jeg vækkes kl. 7 og får morgenmad.

En times tid efter går døren op igen: - *Du skal i dommervagten. Medbring alle dine ejendele,* lyder det tørt. Jeg påføres igen håndjern.

Ved ankomsten til Politigården dirigeres jeg indenfor og op ad en trappe; men en civilklædt mandsperson kalder mig ned. Jeg kigger rådvild på mine to ”følgesvende” – som i øvrigt er unge

Blågårds Plads 1. marts kl. 17

piger, der heller ikke aner deres levende råd, da de klart har fået besked på at afhænde mig til en slags retsforvarer. Han dukker op og siger god for den civilklædte, som det skal vise sig er min beskikkede forsvarer. Jeg afføres håndjernene, og forsvareren præsenterer sig. Jeg opponerer straks og fremsætter mit ønske om egen advokat.; men han fører mig desuagtet ind i retslokalet.

Her møder jeg for første gang i 16-17 timer af en rigtig dejlig og vidunderlig oplevelse. Min kæreste, begge mine børn, min forhåbentlig kommende svigerdatter, min bedste ven og et par dejlige bekendte og kammerater. Det var mit håb, at de havde fået opstøvet tid og sted. Det var lykkedes, om end med megen møje og besvær. Tilhørerpladserne var fyldt op - bl.a. med nogle repræsentanter fra de unges retsgruppe – kaldet ABC – som gennem alle ugerne fulgte enhver retssag med solid støtte. Godt gået! Det gav virkelig en solid ballast at gense kæreste, familie, venner og bekendte!

Overfor dommeren fremsætter jeg igen mit ønske om sagfører og forklarer, at jeg var blevet lovet en telefonsamtale til min kæreste for at få navnet på en advokat, hvilket var blevet benægtet ved isolationen. Den kvindelige dommer var en kende forundret – over isolationen eller mangel på egen udpeget advokat? Hun spørger så, hvem jeg kunne tænke mig som forsvarer. Den beskikkede kommer mig utilsigtet til hjælp, idet han har fået navnet at vide af min kæreste.

Dommeren beslutter, at der ikke er tid til at fremskaffe anden advokat. Anklageren begærer sagen ført for lukkede døre, og tilhørerne føres ud. Den beskikkede fører mig til et lokale, hvor

vi kan snakke i enrum. I lokalet sætter jeg mig ved et bord tydeligt bedre til mode. Den beskikkede fremlægger bevismaterialet: 4 billeder og en udskrift af en politirapport, hvoraf jeg er omtalt på 1½ linie.

- *Du kan ligeså godt erklære dig skyldig,* konstaterer han. Jeg er målløs. For første gang er der mulighed for at studere billederne i nogenlunde omgivelser:

- *Det forstår jeg ikke,* svarer jeg ham. - *De tre billeder er fotos af mig uden for enhver sammenhæng, og på det 4. læner jeg i mig i opretstående stilling op ad en glascontainer. Jeg kan i den situation aldrig kunne skubbe til en glascontainer.* Billedet er tillige uskarpt.

Politirapportens indhold er nogenlunde følgende: *”To personer skubber en glascontainer ud på Nørre Alle ved Skt. Hans Torv. Den ene forlader containeren tydeligt opstemt.”*

Det skal indrømmes, at jeg på billederne udstråler en euforisk stemning.

Den beskikkede mener, at der er videofilm af hændelsen; men har ikke kendskab til den: - *Det vil kun skade dig at benægte din skyld.*

Det går for alvor op for mig, hvor nødvendige mine bestræbelser for at udvælge egen advokat i virkeligheden var. Jeg forsøger igen at forklare ham, hvor tyndt bevismaterialet er. Han ender med at afkræve mig svar på, hvorvidt jeg erklærer mig skyldig eller uskyldig: - *Uskyldig!*

Han går derefter over til at forhøre mig om, jeg kender andre på billederne. Det gør jeg ikke; men hans spørgsmål uddyber min mistillid. Jeg er stadig vred over forløbet af det knap sidste døgn. Jeg får min ”anden luft”, et overskud og en bedre koncentration - *fit for fight.* Jeg er sikker på, at grundloven var trådt under fode, hvis ikke politiet havde en dommerkendelse på sig, da de ransagede mit hjem. Han forklarer, at der er noget der hedder ”i øjemed”. Han vil ikke protestere.

Nu bryder han vores ”møde” op. Vi går til retslokalet. Rådgivningen var negativ, retsbelæringen var ikke til støtte – i givet fald på størrelse med det ral, der lå tilbage på Ungdomshusets grund. Nogen fælles opfattelse af forsvarrets taktik eksisterede ikke.

Retshandlingen starter. Igen lukkede døre. Anklagen læses op, anklageren argumenterer for sin påstand. Jeg erklære-

Fængslingsrapport

rer mig uskyldig. Den beskikkede fører ikke et forsvar. Anklageren må derefter stille mig en række spørgsmål, hvor dommeren retsbelærer mig om, at jeg har ret til ikke at svare på dem. I stedet for at konstatere, at jeg ikke ønsker at besvare nogen som helst spørgsmål, før jeg har en egen advokat, begiver jeg mig ud i at vurdere de enkelte spørgsmål. Nogle besvares – andre ikke. Dumt.

Det bliver min beskikkedes tur. Han spørger end ikke til, om personen på billedet ved glascontaineren i den stilling kan skubbe til containeren – og bruger det heller ikke i forsvaret. I stedet spørger han, om jeg kan genkende nogle personer på billedet, hvilket jeg ikke gør:

- Vil han have mig til at agere stikker, spørger jeg mig selv. Det skal vise sig at det angivelige formål er at imødegå et af anklagerens kommende begrundelser for at begære varetægtsfængsling: På fri fod at kunne forhindre efterforskning af "andre gerningsmænd". Det er jo i realiteten ligegyldigt. Mit udsagn som anklaget vil ikke kunne påvirke en kendelse.

Anklageren begærer mig varetægtsfængslet frem til den 30. marts på alle 3 punkter i § 762 stk.1:

"En sigtet kan varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at han har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, såfremt lovovertrædelsen efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og (ikke eller):

der efter det om sigtedes forhold oplyste er bestemte grunde til at antage, at han vil unddrage sig forfølgningen eller fuldbyrdelsen (altså flugt), eller

der efter det om sigtedes forhold oplyste er bestemte grunde til at frygte, at han på fri fod vil begå ny lovovertrædelse af den ovennævnte beskaffenhed (skubbe andre glascontainere eller lignende), eller

der efter sagens omstændigheder er bestemte grunde til at antage, at sigtede vil vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at fjerne spor i sagen eller advare eller påvirke andre (genere opklaring)." (Parenteser og fremhævning er mine egne).

Den dag i dag forstår jeg stadig, at grundlaget for § 762 er en forseelse, der kan betyde 1½ års fængsel eller derover. Uanset min opfattelse, så er det i hvert fald ikke praksis i nogen som

helst sager - mig bekendt - fra situationen omkring kampene om *Ungeren* – før eller efter nedrivningen.

Dommeren varetægtsfængslede mig til den 30. marts på punkt 2) og 3), men afslog anklagerens begæring om punkt 1). Det var trods alt for sygt?

Jeg konstaterer, at varetægtsfængslingen sker under brev- og besøgskontrol. Det ligger meget tæt på isolation.

Jeg må selv protestere over ransagnen, hvilket dommeren godkender i henhold til "i øjemed"-paragraffen. Så blev jeg så klog. Politiet må godt ransage en bolig, hvis de ikke kan træffe en byretsdommer, og det er vigtigt at fremskaffe bevismateriale. I mit tilfælde gjaldt det om at fremskaffe et partisanhalstørklæde, som for sagen er ligegyldig. Det faktum, at jeg eller min kæreste har et partisanhalstørklæde liggende på bopælen, tjener ikke til nogen som helst bevisførelse. De havde et helt andet formål.

Jeg bliver derefter spurgt om, jeg vil kære dommen (varetægten) til landsretten eller begære betænkningstid. Da jeg ikke kan gennemskue konsekvenserne, får jeg lov til at gå udenfor til en samtale med den beskikkede, som fraråder mig at kære dommen. Da det går op for mig, at jeg bibeholder retten, også efter jeg modtager egen advokat, vælger jeg betænkningstid. Senere konstaterer jeg, at hverken jeg eller min advokat har ret til at være med, når Landsretten behandler en sådan begæring. I en TV-avis den 10. marts afsløres det, at politiet har svindlet i mindst syv sager omkring "Ungeren", hvor de har tilføjet direkte urigtige oplysninger – heriblandt påstande om, at de pågældende var tidligere straffet. Retssikkerhed eller knækket retsbevidsthed? Fuck retsstaten, hvis der er nogen, der kan finde den.

Jeg vender tilbage til retslokalet, hvor alle tilhørerne igen har indfundet sig – skønt. Advokatspørgsmålet afgøres: Den beskikkede får til opgave at kontakte mit valg. Processen er færdig. Hammeren er slået i bordet ved højeste bud.

Da tilhørerne forlader lokalet, og retsbetjenten belærer alle om, at der ingen kontakt må finde sted, når jeg at give hånd til min bedste ven, børn og min søns kæreste. Min rgm kæreste trænger sig vej, og vi giver hinanden et stort kram. Retsbetjenten opdager, at

hans autoritet er trådt under fode: - *Ingen fysisk kontakt.* Min kæreste spørger, om jeg har brug for penge- men hun må ikke overrække en hundredkroneseddel til mig:

- Så giv den til mig, så giver jeg den videre, erklærer den beskikkede.

- Det må du ikke, siger retsbetjenten.

- Så må retsforvareren, vedbliver den beskikkede. Det passiviserer den anden.

Foran min næse vandrer hundredkronesedlen fra min kæreste til den beskikkede, som giver den til retsforvareren, der overleverer den til mig. Steven Spielberg kunne ikke have skrevet manuskriptet bedre. Jeg stod tilbage med ét positivt resultat af min beskikkede advokats arbejde: 100 kroner på lommen.

Jeg når desuden lige at be' min kæreste om at give besked til min arbejdsplads. Selvfølgelig unødvendigt: Hun har styr på det.

Derefter i retsforvaring på Politigården. Der gøres regnskab: Trods fejl synes jeg, at prøven var til: Bestået! Jeg befandt mig trods alt i en situation med to anklagere, på det nærmeste. Hvor skal jeg nu hen? Nyborg, Jyderup, Sandholm eller Vestre – alle muligheder er i spil. Jeg vidste endnu ikke, at 'brev- og besøgskontrol' betyder, at man ikke må kontakte andre end sin advokat pr. telefon, man kun må modtage ét brev om dagen, der naturligvis er gennemlæst af politiet og kun modtage ét besøg om ugen, gså under politiovervågning. Endelig skulle det vise sig, at jeg ikke måtte se - og derfor heller ikke kunne tale med andre indsatte.

I retsforvaringen gik tankerne også til arbejdspladsen: Fyring? Ufaglært i en alder i midten af de 50. hvordan får man et nyt arbejde? Jeg tænkte med gru tilbage på to års arbejdsløshed for et par år siden, hvor flere hundred ansøgninger ikke gav resultat. Mit nuværende arbejde, faldt ved et tilfælde på plads, som den berømte appelsin i turbanen.

Transporten kommer omsider. Jeg skal til Vestre igen – fint. Det er tæt på byen. Jeg kan se frem til et par larmedemo'er udenfor murene. Turen foregår igen med håndjern. I Vestre bliver jeg ført til celle 083 igen. Jeg er gået glip af frokosten, men er heller ikke sulten. Det første døgn efter anholdelsen nærmer sig sin afslutning.

Fra en enkelt blandt flere hundrede.....

Filippinske kommunister fordømmer massearrestationer

*Filippinernes
Kommunistiske Parti
fordømmer Arroyo-regimets
arrestation 6. marts af Bayan
Munas parlaments-
repræsentant Satur Ocampo
og arrestationsordren på 51
andre – alt sammen baseret
på opdigtede anklager.*

Ocampo blev arresteret, lige efter at han i går gik til højesteretten for at undersøge indholdet i anklagerne imod ham og krævede, at arrestationsordren, der blev udstedt af den regionale domstol i Leyte, blev trukket tilbage, samt at den grundløse kriminalretsproces imod ham blev indstillet. Ocampo og hans advokat forbereder modanklager imod Arroyo-regimets sikkerhedsstyrker, der vil vise, at disse fabrikerer 'beviser' for at understøtte de grundløse anklager. Højesteret har fastlagt den 23. marts til høring i Ocampos klagesag.

CPP's talsmand Gregorio "Ka Roger" Rosal fremsætter følgende udtalelse:

Filippinernes Kommunistiske Parti fordømmer Arroyo-regimets arrestation af Bayan Munas repræsentant Satur Ocampo og truslen om at arrestere 51 andre.

Ocampos arrestation baserer sig på fabrikerede mordanklager om påståede drab på mistænkte regerings-infiltratorer for mere end to årtier siden. De 'kendsgerninger', som er fremlagt af Arroyos sikkerhedsstyrker, er værdiløse og benytter sig af fabrikerede 'beviser', som igennem tiden er blevet brugt og genbrugt ved adskillige andre falske anklager.

Arrestationen af Ocampo er bestilt arbejde fra regeringspartiet til dets hemmelige politi, dets Legal Action Group (IALAG) og dets 'sikkerhedsdagsordener'. Vi holder Gloria Arroyos nationale sikkerhedsrådgiver, IALAG-leder Norbert Gonzales, justitssekretær Raul Gonzales og andre fascistiske topembedsmænd fra Arroyo-regimet for hovedansvarlige for forfølgelsen af parlamentsmedlem Ocampo, lederen af Bayan Anakpawis, kvindepartiet Gabri-

ela og andre progressive partier og organisationer.

Dette er alt sammen led i Arroyo-regimets forsøg på at modstå den patriotiske og demokratiske bevægelses voksende styrke, og for at smide dem væk fra den legale og parlamentariske arena og hindre dem i at vinde valgene i maj måned. Arroyo-regimet er rædselsslagen over de progressive partiers voksende popularitet. Arroyo-regimets desperate forsøg på at diskvalificere og lemlæste Bayan Muna og de andre progressive parti-liste og organisationer er især beregnet på at forhindre deres forventede sejre ved de kommende valg.

Arroyo-regimets intensiverede angreb imod de progressive organisationer, partier og ledere er desuden en følge af dets store prestigetab i forhold til den fremadskridende folkekrig og den række af sejre, som er opnået af Den Nye Folkehær (*New Peoples's Army*) i dens taktiske offensiv. Drabene på aktivister og angrebene på ubevæbnede civile er desperate terrorhandlinger. Arrestationen af Ocampo og arrestationsbefalingerne for andre organisationer og deres ledere er tæt forbundet med denne strøm af illegitime likvideringer, tilfangetagelser og andre ryggesløse, fascistiske angreb imod dem.

Det er disse progressive patriotiske og demokratiske kræfter, som er de mest opofrende og stålsatte i kampen for det filippinske folks og især de arbejdende massers interesser. De udstiller Arroyo-regimets lakajvirksomhed [over for den amerikanske imperialisme, o.a.], bekæmper løgnene, råddenskab og fascismen og mobiliserer det filippinske folks masser til at vælte og udskifte dette regime. Derfor er Arroyo-regimet og dets fascistiske embedsfolk ude imod dem.

Men reaktionen på arrestationen af Ocampo og de skingre angreb på de demokratiske kræfter, partier og ledere vil kun føre til, at det fascistiske Arroyo-regime vil blive mødt af et styrket folkeligt had, og at folkets sympati for de demokratiske og patriotiske kræfter vokser. Aldrig er der – siden Marcos'

Satur Ocampo

fascistiske diktatur var på sit højeste – sket så store brud på menneskerettighederne på Filippinerne, som søges holdt skjult i hele vores nation og på verdensplan.

Filippinernes Kommunistiske Parti står sammen med det filippinske folk og det internationale samfund i kravet om omgående løsladelse af parlamentsmedlem Ocampo fra regimets fængsel. Vi slutter ligeledes op om det filippinske folks og det internationale samfunds krav om at løslade parlamentsmedlemmet Rispin Beltran, som er blevet uretmæssigt og illegalt tilbageholdt i mere end et år – nu baseret på falske anklager for oprør.

Ansigt til ansigt med den stigende undertrykkelse og fascisme fra Arroyo-regimets side gentager FKP/CPP sine instrukser til Den Nye Folkehær om at intensivere dens taktiske offensiv over hele landet og gennemføre en hel række større angreb på regimet og dets væbnede styrker som gengæld for de omfattende blodsudgydelser og de fascistiske forbrydelser, som disse har begået imod det filippinske folk.

**Filippinernes Kommunistiske Parti
(FKP), Informationsbureauet**

17. marts 2007

Stop krigen!

Ingen sanktioner, ingen bomber mod Iran

Amerikanerne har direkte i forlængelse af besættelsen af Irak anlagt adskillige militære baser tæt ved den iranske grænse.

Amerikanerne har stillet gentagne krav til den iranske regering om at tilpasse sig den amerikanske politik vedrørende den ”nye amerikanske orden”. Udskiftning af regeringerne i Irak, Nordkorea og Iran er og har været del af Bush-doktrinen. Netop nu, hvor amerikanerne har lidt nederlag i Irak, er krigsspekulationer mod Iran stigende. Amerikanerne har nu afsendt to hangarskibe til Den Persiske Golf og placeret 50 krigsskibe lige ud for den iranske kyst.

Amerikanerne anklager Iran for at besidde atomvåben eller have til formål at producere dem. Det er den hysteriske amerikanske propaganda mod Iran, skønt kendsgerningen er, at samtlige inspektører har fastslået, at Iran ikke har atomvåben; disse erklæringer er imidlertid ikke tilstrækkelige for G. W. Bush. Ifølge USA's diktat har uafhængige nationer ikke ret til at udvikle fredelig atomkraft til civil brug. USA's diktat berører dog ikke Israel, som er en atommagt i Mellemøsten. Det gælder heller ikke Pakistan eller Indien m.fl. Det, der siges, er, at Teheran-regimet skal adlyde USA i Palæstina/Israel-konflikten, ikke må gå mod den amerikanske politik i Den Persiske Golf i sager angående olie, må tilpasse sig fuldstændigt til ”MAI” og Verdensbanken, osv.

Kort sagt: Iran må betingelsesløst stille sig på USA's side i sidstnævntes side i rivaliseringen med EU, Japan og Kina. Kan det blive opfyldt uden en militær

intervention. Ja, det alternativ er muligt. Det kapitalistiske præsteregime i Teheran har karakteren af at ville holde udsalg over for USA for magtens skyld. Alle klikker inden for Teheran regimet har vist kompromis-tilbøjeligheder over for USA. Eksempler på det er, at det islamiske regime under bombardementerne af Irak og Afghanistan har samarbejdet med ”den britisk-amerikanske alliance”, og ifølge deres egne udtalelser ville ”amerikanerne ikke have haft held med sig i Irak og Afghanistan uden hjælp fra Iran”.

Iran var en af de første stater til at anerkende marionetregimet i Bagdad. Teheran-regimet har helt fra begyndelsen ageret mod modstandsbevægelsen i Irak og været tæt på den amerikanske linje, selvom de nu anklages for at være ansvarlige for det amerikanske nederlag i Irak.

En invasion af Iran er, den givne situation med kæmpemæssige amerikanske problemer i Irak og internationalt, usandsynlig. Ikke desto mindre er krigsrumlen farligt lig den krigsrummel, der gik forud for invasionen af Irak. Hvis det ikke er muligt endegyldigt at udskifte det iranske regime til fordel for de amerikanske ønsker, kan

det føre til en militær aktion mod Iran.

Amerikanerne er ligeglade med formen eller den middelalderlige karakter af det iranske regime. Historien har vist os, at amerikanerne kan samarbejde med alle slags sataner for at opnå sine formål og mål. Afgørende for Bush-administrationen er, at Iran vælger en pro-amerikansk linje ligesom Kuwait, Bahrain, Tyrkiet, Qatar m.fl. Den amerikanske imperialismes mulige indtrængen i Iran er af samme natur som dens indtrængen i Iran, Afghanistan, Jugoslavien og andre stater og bør fordømmes.

Amerikanerne har deres egne imperialistiske politiske, økonomiske og strategiske interesser, og ingen tænkende personer kan tro på, at amerikanernes blandede sig i iranske affærer har noget som helst at gøre med demokrati, frihed eller retfærdighed. Det er intet andet end ren og skær imperialistisk propaganda.

Det iranske folk kan med egen styrke vælte det reaktionære teokratiske regime og opbygge et frit og demokratisk samfund uden ”hjælp” fra imperialismen. Iranerne vil aldrig glemme 1953, hvor statsminister Mosadegh blev væltet af en fælles britisk-amerikansk aktion på grund af hans nationalisering af olieindustrien. Shahen blev genindsat, undertrykkelse og terror blev hverdagskendetegn, og den demokratiske bevægelse blev druknet i blod.

Man må ikke lade sig forblinde af det terroristiske regime i Iran og glemme den amerikanske imperialismes koloniale og barbariske mål.

USA ud af Irak – øjeblikkeligt og betingelsesløst!

Ingen sanktioner, ingen bomber mod Iran!

Irans Arbejderparti (Toufan)

www.toufan.org

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Hjælp til børn og unge fanget i Nørrebro urolighederne

Et netværk af terapeuter - med navnet Gadeterapeuterne 69 tilbyder krisehjælp på frivillig basis. Netværket består af terapeuter og psykologer, der tilbyder samtale, krisebearbejdelse og rådgivning til de unge, der har været involveret i urolighederne. Børn og unge, der mere eller mindre bevidst er endt i svære eller farlige situationer på gaden og i fængslerne, sidder med oplevelser, der kan være direkte skadelige for deres psykiske velbefindende. Mange unge risikerer kraftige eftervirkninger som følge af chok og stress, hvilket kræver professionel behandling. Alle mennesker, der udsættes for situationer, der kan give varige psykiske skader, bør tilbydes nødvendig hjælp.

Vi skaber dette initiativ i forbindelse med de oplevelser, som vi har set børn og helt unge mennesker udsættes for i denne proces.

Vores rolle er primært at være til rådighed for de unge, der oplever voldsomme følgevirkninger, der ikke kan heles i deres eget netværk og dermed har et særligt behov for hjælp.

Vi ønsker gennem initiativer på gadeplan i samarbejde med de involverede unge, at skabe rammer for den nødvendige bearbejdning i form af samtaler individuelt og i grupper.

Det er første gang at så mange helt unge er blevet anholdt og har fået så lange varetægtsfængslinger, varetægtsfængslinger af unge på 15 år i op til 27 dage. Flere af de unges vidneudsagn er ikke blevet taget til efterretning, og der bliver i travlheden begået juridiske fejl. En del

unge kan muligvis sidde uretmæssigt fængslet, i isolation fra venner og familie. En sådan frihedsberøvelse er meget skræmmende, og kan sætte spor både fysisk og psykisk lang tid fremover.

Gruppen af unge er meget bred. De unge kommer fra forskellige miljøer og lokaliteter rundt omkring i landet. Mange af de unge har ikke tidligere deltaget i politiske demonstrationer med voldelige konfrontationer med politiet. De unge er blevet placeret i en udsat position, hvor de er blevet eksponeret for en latent social uro. Samtidig eksponeres de unge for andre individer og grupper had og raseri, hvilket sætter de unge som gruppe og individer i en sårbart, presset og farlig situation.

Forsvarsadvokater kritiserer retssystemets behandling af de unge. Amnesty International taler om et brud på FNs børnekonvention. Forskere i konfliktløsning har opfordret København Kommune til fortsat at gå i dialog med de unge.

Da de unge ikke tilbydes nogen form for hjælp fra det offentlige system til at komme over traumer, chok eller kriser i den forbindelse, tilbyder vi af frivillig vej, den hjælp, som vi mener er nødvendig. Vi vil fortsat appellere til, at opgaven støttes fra offentlig side. De skal have tilbud om den nødvendige hjælp, der skal til for at få bearbejdet de potentielt traumatiserende oplevelser, for at undgå, at det sætter spor, langt ind i deres fremtid.

Kontakt:

gadeterapeuterne69@hotmail.com
www.gadeterapeuterne69.dk

Borgerskabet

*fejrer for nuværende 50-året for
oprettelsen af Romtraktaten: EF, EU.
- Folket skal omgøre dette forlorne projekt
så det fremstår som en nedslidt stol,
moden til omhugning,
der slutteligt ender sine dage som berettiget,
gammelt mørnet pindebrænde.*

NB

Fristeder til alle

Efter mere end 24 år, som progressivt kulturcenter til gavn for København, stormede og ryddede politiet Ungdomshuset torsdag den 1. marts.

Siden har der været et utal af protester. Tusindvis af unge og gamle har været på gaden og krævet et nyt hus, så de kulturelle aktiviteter kan fortsætte.

Ritt Bjerregård skal ikke have lov til at løbe fra ansvaret og lade som om vi ikke eksisterer. Politikerne må forstå, at vi ikke har tænkt os at give op. Vi vil ha' et hus og vi vil ha' det nu.

Der er dagligt aktioner og demonstrationer for etableringen af et nyt ungdomshus, men **lørdag den 31. marts** er der stor demo igen. Her er det vigtigt vi alle sammen kommer og tager alle vores venner med, så politikerne kan se, at vi er ufatteligt mange, der kræver at København har et ungdomshus.

Det er ikke kun ungdomshuset der er blevet ramt af en kvælende kulturpolitik og klapjagt på alternativ kultur. Christiania har i mere end fire år kæmpet mod en normalisering der har betydet massiv politibejring af fristaden og daglig chikane af brugere og beboere.

Demonstrationen starter kl. 14 på Christiania og går forbi Rådhuspladsen til Enghave Plads. Der vil blive arrangeret busser fra Ålborg, Århus og Odense. Hold øje med ungdomshuset hjemmeside www.ungdomshuset.dk

Vi kræver fristeder til alle dem der ikke er plads til i det kommercielle kulturliv og i den finkulturelle elite.

Derfor går vi på gaden sammen:

**Forsvar Christiania
og giv os et ungdomshus nu.**

Der vil være mulighed for overnatning i København.

Send denne besked videre til alle dine venner.

**Hilsen ungdomshusbevægelsen
og Forsvar Christiania.**

Kan det betale sig?

Hvor længe skal vi blive ved med at kæmpe imod vindmøller? Er det ikke på tide at smide håndklædet i ringen og sige tak for kampen?

Er det ikke sådan, at EU nu efter 50 år er en kendsgerning, vi ikke kan få afskaffet?

NEJ! Tværtimod trues samarbejdet på meget væsentlige punkter af befolkningerne, der sætter spørgsmålstegn ved nogle af de mest grundlæggende mål for udviklingen. Anders Fogh Rasmussen tør ikke bekræfte, at fælles forsvar står på dagsordenen. I mange lande vil flertallet af med den fælles valuta eller ikke indføre den. Selve ordene *fælles forfatning* skyes som pesten, og der arbejdes ihærdigt på at finde en vej uden om folkeafstemninger.

Er det ikke nu bekræftet, at der var en hård kerne af ballademagere, der skal have hårde straffe efter kampen om Ungeren?

Nej. Tværtimod kommer nu de sager, der ikke skulle have været frem, i dagens lys. Rå politivold og vilkårlige fængslinger uden om alle lovparagraffer. Og de unge fortsætter og udvider deres fantasifulde aktioner for ikke et, men mange brugerstyrede ungdomshuse.

Må Christiania nu ikke overgive sig til den almindelige kapitalistiske hverdag, som alle vi andre?

Nej, tværtimod – trods fire års politikkanerier og overgreb, trods medier-

nes rygtesmederi om interne splittelser og uenigheder og tyranni fra hårde kerner af borgerdyr eller pushere – så viser det sig nu et Christiania sammensvejet om sine grundlæggende værdier om fælles beslutninger og fælles ejendomsret.

Må vi ikke efterhånden indrømme, at det er en fordel med detaljerede planer for undervisning, børnepassning, ældrepleje m.v.?

Nej, tværtimod. Den ene gruppe efter den anden protesterer mod, at registrering og papirarbejde tager tiden fra arbejdet med mennesker. Senest nægter lærere at udfylde elevplaner, og sygeplejerskerne indrømmer, at patienterne dør på gangene, uden de opdager det.

Langt ind i partiet venstre skammer man sig over den umenneskelige behandling af afviste asylansøgere. Spillet om overenskomsterne giver lidt mere til arbejderne, end arbejdsgiverne var indstillet på (men stadig langt fra nok).

En miljø-konference i København i 2009 tvinger regeringen i en tilsyneladende mere miljøvenlig retning (nu har de vist også nået bunden, hvad det angår).

Der er efterhånden rigtig mange eksempler på, at der er al mulig grund til at fortsætte med at kæmpe for et samfund, der passer til os, der bruger det, fortsætte med at bekæmpe umenneskelighed og kapitalens styring af udviklingen.

Det er desværre sådan, at uanset disse kampe tjenes der rigtig mange penge på våbenindustrien og den kemiske industri. Penge, der tjenes ved at ødelægge grundlaget for liv på jorden gennem krige, forurening og miljø-ødelæggelser. Penge, der kan tjenes, fordi det økonomiske system er imperialismen.

Imperialismen har brug for EU. Imperialismen har brug for billig arbejdskraft. Imperialismen har brug for ensporede, uvidende arbejdere, der ikke stiller spørgsmål.

Så det kan ikke betale sig at kæmpe for bedre forhold, hvis ikke vi tager nælden ved roden og kæmper mod imperialismen. Det er der heldigvis mange, der begynder at forstå. Lad os tage ved lære af Christiania og gøre fælles sag.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Man, tir, tor 15 - 18
ons 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

DEBATTÉR OG AKTIONÉR - SAMMEN LAVER VI LORTET OM

Tag med på antiimperialistisk
og antifascistisk sommerlejr
28. juli - 3. august i Haslev

Info på www.dku99.dk - dku@dku99.dk
eller kontakt DKU: c/o Oktober Bogcafé,
Egilsgade 24 kld. 2300 Kbh S, 35 43 49 50

NÅR URET BLIR RET BLIR MODSTAND TIL PLIGT

Intet er givet

Med indgåelse af Transportforliget for 42.000 lagerarbejdere, chauffører og havnearbejdere, er endnu en vigtig blok i dette års overenskomstfornyelser faldet på plads. Der er nu indgået forlig for omkring 80 pct. af alle overenskomster. Det forventes, at de sidste tyve, som dækker mindre tunge områder falder på plads efter samme skabelon.

Udadtil udstråler magthaverne, erhvervslivet og dets presse stor selvtilid. Forligene er i bås, og topforhandlerne har over en kam – med visse interne uenigheder – sagt JA og anbefaler resultatet. Med pressen og heriblandt forbundsbladene tonser de løs på løgnene om gode resultater og giver en fornemmelse af, at spillet er ude. De forsøger at tage luften ud af Stem NEJ-bevægelsen. Men bag facaden er de – som altid – skræmte ved tanken om en forkastelse. Det er sket før, at deres taktik slog fejl. Det da(m)nske folk satte en kæp i hjulet på EU's traktat i 1992. Skuffelsen var mejslet ind i ansigterne på politikere, erhvervsledere, fagbosser og de "uvildige" dominerende journalister. I 1998 "forrådte" arbejderklassen deres faglige ledere ved at forkaste overenskomstresultatet, der skulle manipuleres igennem med et bunkebryllup. Det udløste en storkonflikt. LO udtalte: *Det må aldrig ske igen.*

Intet er givet. Det er ikke slut, før den tykke dame har sunget sidste strofe. Det kan meget vel være netop transportforligets mangel på resultater og imødekommelse af arbejdsgivernes krav, der kan blive tungen på vægtskålen. I modsætning til industriens overenskomst, der baserer sig på lokale lønforhandlinger, hvor de større arbejdspladser normalt er i stand til at tilkæmpe sig lønforbedringer, der smager af lidt, så er transporten underlagt normal-lønsområdet. Her skal lønforbedringer indhentes via de centrale forhandlinger: De har givet for lidt. Transportforli-

Topforhandlerne har sagt ja, men endnu har de ikke fået indført et system, hvor medlemmer ikke skal stemme

Faglig kommentar

get holdt sig også indenfor 4 pct.-rammen. Det er værd at huske på, at optakten til forhandlingerne var, at NU skulle der være lønfest. Erhvervslivet havde i årevis scoret kæmpeprofitter, og hjulene kørte for så stor damp, at der angiveligvis var og er mangel på arbejdskraft. Selv forbundsledere tog ordet i deres mund: *Lønfest!*

Det virkede som en rød klud i ansigtet på utallige arbejdspladser og fagforeninger, da formanden for LO manede til ro med en ramme på 4 pct.!

Landsklubben for Bybus-Rutebilchauffører er blot én eksponent for denne holdning: *"I en tid, der er præget af højkonjunktur og enorme overskud i virksomhederne, forstår man på direktiongangene at sikre sig væsentlige andele af overskuddene; men det er os og vores arbejde der forgylder direktørerne. Derfor er det nu på tide, at der også falder lidt guldstøv af på vores skuldre. Vi forventer ikke, at der er andet end guldstøv tilbage – guldklumperne er direktørerne jo rendt med."*

Forventningerne er bristet. Selv støvet af guldet forsvandt. Transportforliget vil for mange betyde reallønsfald! Desuden er forliget præget af øget fleksibilitet. Arbejdet fremover vil blive opfattet som normal arbejdstid blot den placeres imellem kl. 06.00 og 18.00. Det vil sige, at der er frit slag til at lægge arbejdstiden her – og som noget nyt skal der ikke længere betales tillæg for en familie-

mæssig ubekvem arbejdstid fra kl. 5 til 6 om morgenen. Det er en klar imødekommelse af arbejdsgivernes krav.

Forligene er skruet sammen, så de splitter arbejderklassen. Nogle har fået noget, andre (minimallønsområdet) forventer noget af de lokale lønforhandlinger; mens de ufaglærte, mindstelønnede og lærlinge er blevet solgt – til stanglakrids.

Endelig er en markant reduktion af arbejdstiden med fuld lønkomensation slet ikke taget med ved bordet. I situationen et krav, der burde være centralt og højt prioriteret. Tempoet og udbytningen er steget så voldsomt, at de sidste tyve års arbejdstidsnedsættelse og ekstra feriefridage for længst er spist og drukket op på direktiongangene. Dette krav har tilmed den sidegevinst, at det er det væsentligste krav for at skabe solidaritet fra de omkring 900.000 personer i den erhvervsaktive alder, der er sat udenfor arbejdsmarkedet.

Men der er grøde i anedammen. I 3Fs forhandlingsgruppe tilsluttede man sig transportforliget med et meget knebent flertal på 10 mod 8. Ude blandt tillidsfolkene og medlemmerne er begejstringen endnu mindre. Forliget anses som retningsgivende for normallønsområdet. De tidligere Bybus-Rutebilchauffører lader heller ikke vente på sig:

"I (forhandlerne) skal vide, at vi hellere tager en konflikt for vores krav, snarere end vi ønsker at bøje os under arbejdsgivernes åg. Så kære venner: stå fast, og lad være at træde tilbage. I kommer i så fald til at træde os over tæerne, for vi står lige bag jer."

Topforhandlerne har sagt ja, men endnu har de ikke fået indført et system, hvor medlemmer ikke skal stemme – selvom forligsmandsystem og sammenkædning i en stor sort gryde skal gøre deres til, at genstridige medlemmers synspunkter passiviseres mest muligt.